

MƯA RỪNG và NHẠC SĨ HUYNH ANH

Biên soạn: Phan Anh Dũng - Rockville, Maryland USA

Thực hiện: tháng 12, 2013 – Hiệu đính: tháng 12, 2021

Khuya thứ sáu (13 tháng 12, 2013) tôi nhận được một email của Nhạc sĩ Hoàng Thi Thao gửi cho nhóm bạn học Quốc Gia Âm Nhạc Huế, trong đó có thông tin là Nhạc sĩ “Bé Ba” Huỳnh Anh vừa từ giã cõi đời! Sáng hôm sau, đã có báo điện tử ở Việt Nam đưa tin này ra và sau đó Nhạc sĩ Trần Quang Hải ở Paris cũng thông tin này đến một số thân hữu.

Tôi nhớ lần gặp mặt Nhạc sĩ Huỳnh Anh – nhưng không có dịp trò chuyện – là tại buổi sinh nhật 30 năm của Trung Tâm Asia vào Hè năm 2009 ở Long Beach, Nam California. Ông và 3 nhạc sĩ Ngọc Chánh, Nhật Ngân, Lê Dinh là khách danh dự, được mời lên sân khấu ngỏ lời chúc mừng Nhạc sĩ Anh Bằng và Trung Tâm Asia.

Trước 1975, tôi thích một số nhạc của Nhạc sĩ Huỳnh Anh như: *Thuở Ấy Có Em, Đòi Tôi Chỉ Một Người, Biết Nói Gì Đây, Nếu Anh Về, Nếu Ta Đừng Quen Nhau, Loan Mắt Nhung, Sa Mạc Tuổi Trẻ ...* Dĩ nhiên, ít ai yêu âm nhạc mà không nghe đến bài 🎵 *Mưa Rừng* và những giai thoại được “thêu dệt” về bài hát này, xoay quanh liên hệ tình cảm giữa Nhạc sĩ Huỳnh Anh và nữ nghệ sĩ trẻ đẹp nổi tiếng của Miền Nam là Thanh Nga.

Trong số những nhạc phẩm của Ông, có bài *Em Gắng Chờ* – sáng tác đầu tay khoảng giữa thập niên 1950. Anh Vũ An Thanh, một người bạn nhạc vùng DC thường hay 🎵 *trình bày bản này*, giọng hát rất ấm và tình cảm. Hôm nay khi nghe thêm một số ca khúc ít phổ biến của Nhạc sĩ Huỳnh Anh, tôi ngạc nhiên về giai điệu và lời của bài 🎵 *Tim Đâu Phút Ban Đầu* do Lệ Thu hát: “*Nhìn áng mây chiều, nhạt mầu như sắp tàn, in theo bóng hoàng hôn. Hoa rơi từng cánh bên thềm, mơ màng nghe lá thu, lạnh lùng rụng tả tơi ...*” Nghe tưởng chừng là sáng tác của một nhạc sĩ “thời tiền chiến”! Rất thích thú khi nghe màn biểu diễn solo trống, mở đầu bài 🎵 *Loan Mắt Nhung* do Elvis Phương thu âm trước 75; và rộn ràng vui tươi tưởng chừng Tết sắp về khi nghe ban hợp ca trẻ trình bày 🎵 *Mừng Nắng Xuân Về* với điệu techno!

Mời quý vị xem trang đặc biệt vừa tạm hoàn tất để tưởng nhớ Nhạc sĩ tài hoa Huỳnh Anh, “tay trống thần” của các vũ trường “Sài Gòn ngày tháng cũ”. Xin chia buồn cùng toàn thể tang quyến và cầu mong hương linh của Ông sớm được về Cõi Phật.

Phan Anh Dũng - Rockville, Maryland USA
(Thực hiện tháng 12, 2013 – Hiệu đính: 28 tháng 12, 2021)

Nhận được tin buồn:

Nhạc sĩ
Huỳnh Anh

Đã qua đời ngày 13-12-2013
tại San Francisco, California (Hoa Kỳ),
nhằm ngày 11 tháng 11 ÂL năm Quý Tỵ.

Hưởng thọ **81** tuổi

**Xin thành kính chia buồn cùng gia đình
nhạc sĩ Huỳnh Anh.**

**Nguyện cầu hương hồn người quá vãng
sớm về nơi miền an lạc.**

Trần Quốc Bảo - Trúc Mai - Việt Hải - Bà Minh Kỳ
Bà Văn Phụng - Bà Nguyễn Hiền - Bà Hoàng Lang
Bà Lê Trọng Nguyễn - Bà Lê Mộng Bảo - Bà Nghiêm
Phú Phi - Lê Mộng Nguyên - Trần Quang Hải - Bạch
Yến - Bích Xuân - Dương Quang Định - Châu Hà
Mai Hương - Hoàng Oanh - Mai Châu - Thanh Thúy
Thanh Châu - Thanh Lan - Hà Thanh - Minh Hiếu
Lê Thanh - Lê Thu - Kim Loan - Phương Hoài Tâm
Phương Hồng Hạnh - Phương Hồng Quế - Thu Thủy
Anh Ngọc - Thanh Thoại - Trung Chính - Đặng Thế
Luân - Hương Thủy - Xuân Tiên - Nguyễn Toàn
Ngọc Chánh - Đỗ Kim Bằng - Đan Thọ - Đặng Văn
Hiền - Nguyễn Quý Lãm - Tuấn Khanh - Lam
Phương - Phạm Mạnh Cường - Trường Sa - Nguyễn
Thái Dũng - Huyền Châu - Mạc Văn Trọng - Lê Duy
Xuân Thảo - Phan Anh Dũng - Tâm Hào - Lê Văn
Phúc - Quang Dương - Lý Minh Hào - Hồ Vũ - Diệu
Hiền - Minh Thảo - Quốc Dũng - Bảo Yến - Anh Tú
Mỹ Lê - Thụy Vân - Đông Quân - Trung Hậu
Hương Giang - Quốc Đại - Vũ Đức Nghiêm - Quốc
Toàn - Xuân Diễm - Nguyễn Đức - Linh Phương
Song Ngọc - Bảo Tố - Hoài Thu - Giao Tiên
Nguyễn Thành Tín - Trang Mỹ Dung - Giáng Thu
Mạnh Quỳnh - Song Thu - Lê Minh Đức - Anh Hoài
Anh Bằng - Lê Đình

*Đồng thành kính
phân ưu*

(Phân Ưu từ website của Nhạc sĩ Lê Đình)

PHÂN ƯU

Chúng tôi vô cùng xúc động và thương tiếc
khi nhận được tin buồn

Ca Nhạc Sĩ HUỖNH ANH

Sinh ngày 2 tháng 1 năm 1932 tại Cần Thơ, Việt Nam
Đã mãn phần vào lúc 3 giờ 10 chiều ngày 13 tháng 12 năm 2013
(nhằm ngày 11 tháng 11 năm Quý Tỵ)
tại San Francisco, California, Hoa Kỳ.

HƯỞNG THỌ 82 TUỔI

Linh cữu được quản tại nhà quản Oak Hill Memorial Park
300 Curtner Avenue, San Jose, CA 95125. Tel: (408) 297-2447

CHƯƠNG TRÌNH TANG LỄ

THĂM VIẾNG

- * Thứ Sáu 27 tháng 12, 2013 từ 11:00 giờ sáng - 7:00 giờ tối
- * Thứ Bảy 28 tháng 12, 2013 từ 11:00 giờ sáng - 7:00 giờ tối
- * Chủ Nhật 29 tháng 12, 2013 từ 10:00 giờ sáng - 2:00 giờ chiều.

Sau đó sẽ di quan đến nơi hỏa táng.

Nghi thức tang lễ theo đạo Thờ Cúng Ông Bà, Tổ Tiên (Khổng Giáo)

Chúng tôi thành thực chia buồn cùng tang quyến và nguyện cầu anh hồn
Ca Nhạc Sĩ Huỳnh Anh siêu thăng về nơi Lạc Quốc Vĩnh Cửu.

Đối với chúng tôi, sự ra đi của Ca Nhạc Sĩ Huỳnh Anh là mất đi một tài năng
âm nhạc của nền tân nhạc Việt Nam, cũng như nỗi luyến tiếc khôn nguôi những
cơ hội gặp gỡ nhau trong không khí văn nghệ tinh thần, mà phong cách ca diễn
độc đáo của Ca Sĩ Huỳnh Anh có mê lực thu hút và ru lịm lòng người qua các bài
tình ca như Thuở Ấy Có Em, Mua Rừng, Kiếp Cầm Ca...

Và nay, chúng ta không bao giờ tìm lại được nữa, còn chẳng là kỷ niệm hay hiện
vẽ trong giấc mơ.

VÔ CÙNG THƯƠNG TIẾC VĨNH BIỆT NHẠC SĨ HUỖNH ANH

Nhà thơ Võ Minh Chánh

Nhạc sĩ Lê Đình

Nhạc sĩ Lam Phương

Philip Phong Trấn

Phan Phi Hùng

Lương Thanh Thủy

Bùi Đặc Thư

Nguyễn Hồng

Danh Điểm

Thái Ngọc Thành

Trần Chí Thiện

Phạm Văn Hải

Huỳnh Kim Khánh

Trịnh Hồ Điệp

Lý Minh Hào

Tiểu sử

Nhạc sĩ Huỳnh Anh sinh năm 1932 tại Cần Thơ, là con trai của nghệ sĩ Sáu Tửng, một người chơi đàn kìm nổi tiếng của nền cải lương miền Nam.

Năm 1947, Huỳnh Anh chính thức bước vào con đường âm nhạc với vai trò một tay trống trong một ban nhạc tại thành phố Đà Lạt. Từ đó cho tới năm 1957, ông là nhạc công cho những đoàn cải lương, các phòng trà ca nhạc với các ban nhạc Philippines. Huỳnh Anh chơi được nhiều nhạc cụ, từ guitar, piano cho tới kèn, percussion.

Năm 1957, ông trở thành trưởng ban nhạc và là một tay trống lưng lầy trình diễn ở nhiều phòng trà, vũ trường của Sài Gòn.

Năm 1975, Huỳnh Anh rời Việt Nam và định cư tại thành phố San Francisco, Hoa Kỳ. Ông qua đời ngày 13 tháng 12 năm 2013 tại thành phố này.

Huỳnh Anh sáng tác không nhiều, chỉ khoảng 20 bài. Nhạc phẩm đầu tiên của ông là *Em gắng chờ*, ra đời khoảng cuối thập niên 1950. Tiếp theo đến những ca khúc khác được nhiều người biết tới như *Lạnh trọn đêm mưa*, *Kiếp cầm ca* và *Mưa rừng*, sáng tác cho vở cải lương cùng tên. Theo lời của Huỳnh Anh, ca khúc *Kiếp cầm ca* ông sáng tác để tặng nghệ sĩ Thanh Nga. Huỳnh Anh còn có một nhạc phẩm *Thuở ấy có em* nổi tiếng qua tiếng hát của Sĩ Phú.

Ông cũng sáng tác một vài ca khúc cho các phim như ca khúc *Loan Mắt Nhung* cho bộ phim cùng tên năm 1970 có sự tham gia diễn xuất của Thanh Nga và *Sa mạc tuổi trẻ* trong phim Điện ru nước mắt.

Một số tác phẩm

Biển đêm

Biết nói gì đây

Buổi chiều lá rụng

Đời tôi chỉ một người

Em gắng chờ

Gió núi mưa rừng

Gửi về bên ấy (thơ Trần Quốc Lịch)

Hoa trắng trôi cài trên áo tím (thơ Kiên Giang)

Huyền sử ca

Khung trời tưởng nhớ

Kiếp cầm ca

Lá úa chiều thu

Lạnh trọn đêm mưa

Loan Mắt Nhung

Men rượu ly bôi

Mưa rừng

Mừng nắng xuân về

Một ngày xa lắm (thơ Thanh Nga)

Ngày mai đám cưới người ta

Những bước chân hoang

Nếu anh về (viết chung với Y Vân)

Nếu ta đừng quen nhau

Rừng lá thay chưa (thơ Hoàng Ngọc Ẩn)

Thành phố sương mù

Thưở ấy có em

Tiếng ru ngàn đời

Tìm đâu phút ban đầu

Tình chỉ đẹp khi còn dang dở

(Nguồn: theo wikipedia)

Tưởng Nhớ Nhạc Sĩ Huỳnh Anh: Thuở Ấy Có Em

Tác giả: **Trần Chí Phúc** - (Nguồn: Vietbao-online)

Khoảng mười năm trước, tôi có phỏng vấn nhạc sĩ Huỳnh Anh để phát thanh trên chương trình radio mang tên Văn Nghệ Hoa Vàng. Nội dung câu chuyện khá dài gần một tiếng đồng hồ, ông nói chuyện rất thoải mái và do đó tôi hiểu thêm về cuộc đời văn nghệ của ông.

Tôi ở San Jose còn ông thì cư ngụ tại San Francisco cách nhau khoảng một giờ lái xe. Thỉnh thoảng nhạc sĩ Huỳnh Anh xuống San Jose tham dự những buổi văn nghệ cộng đồng. Ông có lúc đàn dương cầm, có lúc hát và giọng ca của ông cũng truyền cảm, diễn tả với phong cách của một nhạc sĩ lão luyện từng ở trong ban nhạc trình diễn phòng trà Sài Gòn những năm xưa. Một lần, thay vì hát nhạc của chính mình, tôi nghe ông trình diễn bài Còn Chút Gì Để Nhớ, thơ Vũ Hữu Định nhạc Phạm Duy, kể cũng là lạ.

Cách đây gần mười năm, anh em văn nghệ có tổ chức một đêm nhạc chủ đề 50 Năm Nhạc Huỳnh Anh ở khách sạn Le Baron cũ, khách tham dự đông đảo. Một điều thú vị là cũng đêm này nghệ sĩ Thành Được tổ chức đêm 50 năm ca hát tại sân khấu Santa Clara Theater và cũng không còn ghế trống. Hỏi ra thì mạnh ai nấy tổ chức, khi biết là cùng ngày giờ thì đã lỡ mướn chỗ rồi, không đổi được nữa. Tôi đều quen cả hai người cho nên đêm đó phải đi dự cả hai bên. Tôi nói đùa với bạn bè rằng hai người nghệ sĩ này thời còn trẻ đều yêu nghệ sĩ Thanh Nga, coi như là tình địch thì về già cũng còn đấu với nhau.

Nhắc tới Thanh Nga thì nhớ tới bài hát Mưa Rừng của Huỳnh Anh, bài hát diễn trong vở tuồng cải lương cùng tên mà cô đào thanh sắc vẹn toàn này đóng vai chính và cô đã hát bài này. Hát một bài tân nhạc trong một vở cải lương là một điều hiếm thấy và ca khúc Mưa Rừng đã rất thành công, trở thành giai thoại văn nghệ đẹp đẽ.

Huỳnh Anh là con trai của nhạc sĩ Sáu Tửng, một danh cầm cổ nhạc miền Nam. Có lẽ dòng máu cổ nhạc Nam Bộ trong người cho nên những nhạc phẩm nổi tiếng của ông có bàng bạc nét buồn man mác này.

Tháng 2 năm 2013, Lê Huy trưởng ban nhạc Phượng Hoàng khai trương phòng ca nhạc Phoenix Center ở San Jose có mời ông và nhiều bằng hữu văn nghệ. Nhạc sĩ Nam Lộc lên sân khấu kể rằng thời di tản năm 1975, ở trong trại tị nạn anh sáng tác bản Sài Gòn Vĩnh Biệt và nhờ nhạc sĩ Huỳnh Anh chép dùm nhạc. Tôi có dịp trò chuyện và chụp chung bức hình với ông. Mấy tháng sau trong một lần điện thoại với nhạc sĩ Lê Dinh ở Canada thì ông bảo là nên tổ chức cho tác giả Mưa Rừng một đêm nhạc vì sức khỏe ông ấy yếu lắm. Cách đây hơn một tháng tôi gọi điện thoại thăm thì ông bảo là có người sẽ tổ chức và ông chuẩn bị đi xa, đợi về rồi mới tính. Đó là lần tiếp xúc cuối cùng.

Trần Chí Phúc và nhạc sĩ Huỳnh Anh, tháng 2- 2013

Ảnh: Huỳnh Minh Nhựt

Và ông đã ra đi vào chiều thứ sáu 13/12/2013 ở tuổi 81, kể ra cũng là thọ đối với cuộc sống nghệ sĩ lang bạt giang hồ như ông.

Bồ Giang Công Tử có viết một bài đăng trên tờ báo Nghệ Thuật do Lê Dinh chủ trương ở Montreal, số 125 tháng 8/2004 tựa đề là "Huỳnh Anh - Gã Giang Hồ Trong Âm Nhạc"

khá nhiều chi tiết thú vị. Tác giả bài báo là Nguyễn Thái Dũng, một bằng hữu tôi quen ở Calgary đã nghe nhạc sĩ kể chuyện văn nghệ khi ông qua Montreal thăm Lê Dinh. Phan Anh Dũng đã thực hiện một trang chủ đề về nhạc sĩ Huỳnh Anh trên Cỏ Thơm Magazine, quý vị có thể vào trang mạng này để nghe những ca khúc và một số bài viết về ông.

Chương trình radio Văn Nghệ Hoa Vàng phát thanh sẽ thực hiện nhạc chủ đề Huỳnh Anh trên làn sóng 1120AM Thứ Bảy 21/12/2013 với một vài giọng ca ở San Jose để tưởng nhớ ông.

Chương trình có bài Mưa Rừng do chính tác giả hát nghe thật buồn như những giọt mưa trong một buổi chiều rừng núi, có Nếu Ta Đừng Quen Nhau, có Thuở Ấy Có Em, Đồi Tôi Chỉ Yêu Một Người, Em Gắng Chờ là bài hát đầu tay mang âm hưởng thời tiền chiến, Loan Mất Nhung nhạc viết cho phim và có mấy bản sáng tác ở hải ngoại như Thành Phố Sương Mù là San Francisco nổi tiếng nơi ông đã sinh sống với nghề lái tắc xi, có biển thơ mộng để sáng tác bản Biển Đêm, có Rừng Chứa Thay Lá phổ thơ Hoàng Ngọc Ẩn.

Sự nghiệp sáng tác của Huỳnh Anh khoảng 20 ca khúc, báo chí đã gắn liền ca khúc Mưa Rừng vào tên của ông, dễ nghe, dễ hát và dễ nhớ.

Và tôi chọn thêm nhạc phẩm thất tình Thuở Ấy Có Em: "Từ lúc vắng em nên anh thường buồn, hay lang thang ngoài đường nhỏ không tên".

Có lẽ sáng tác văn nghệ cũng ứng vào kiếp sống tác giả. Tôi nghĩ tới những năm lang bạt của ông với chiếc tắc xi chở khách đến nhiều con đường của thành phố dễ thương San Francisco.

Sinh ra ở Cần Thơ, thủ phủ miền Tây Nam Bộ, với sông nước hữu tình năm 1932 và năm xuống cuối năm 2013 tại thành phố sương mù có biển núi nên thơ San Francisco, và sẽ làm lễ hỏa táng tại San Jose- Thung Lũng Hoa Vàng với sự tham dự của giới nghệ sĩ ca nhạc từ các nơi về; sự dừng bước giang hồ cũng mang thêm chất thi vị cho cuộc đời nhạc sĩ Huỳnh Anh.

Trần Chí Phúc - San Jose 18/12/2013

Nhạc phẩm đầu tay: Em Gắng Chờ

[Bản nhạc \(pdf\)](#)

[Trần Thái Hòa hát](#)

EM GẮNG CHỜ

Nhạc và Lời: HUỖNH - ANH

SLOW

Trên bến chia ly một chiều, em tiễn đưa anh nghẹn ngào nhìn

nhau bằng khuôn nao nao ôi buồn sao. Xa lũy tre xanh địu hiên, xa

chốn quê hương mặn nồng, vai súng hiên ngang hẹn cùng người cũ: Em

gồng mong anh ngày về thêm ánh vinh quang tràn trề Nhìn

qua quê hương thôn yêu đang làm than. Bông lúa tươi trên ruộng đồng thanh

ẤN PHẨM 1988 CỦA DIỄN - HỒNG - SAIGON
TÁC GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN

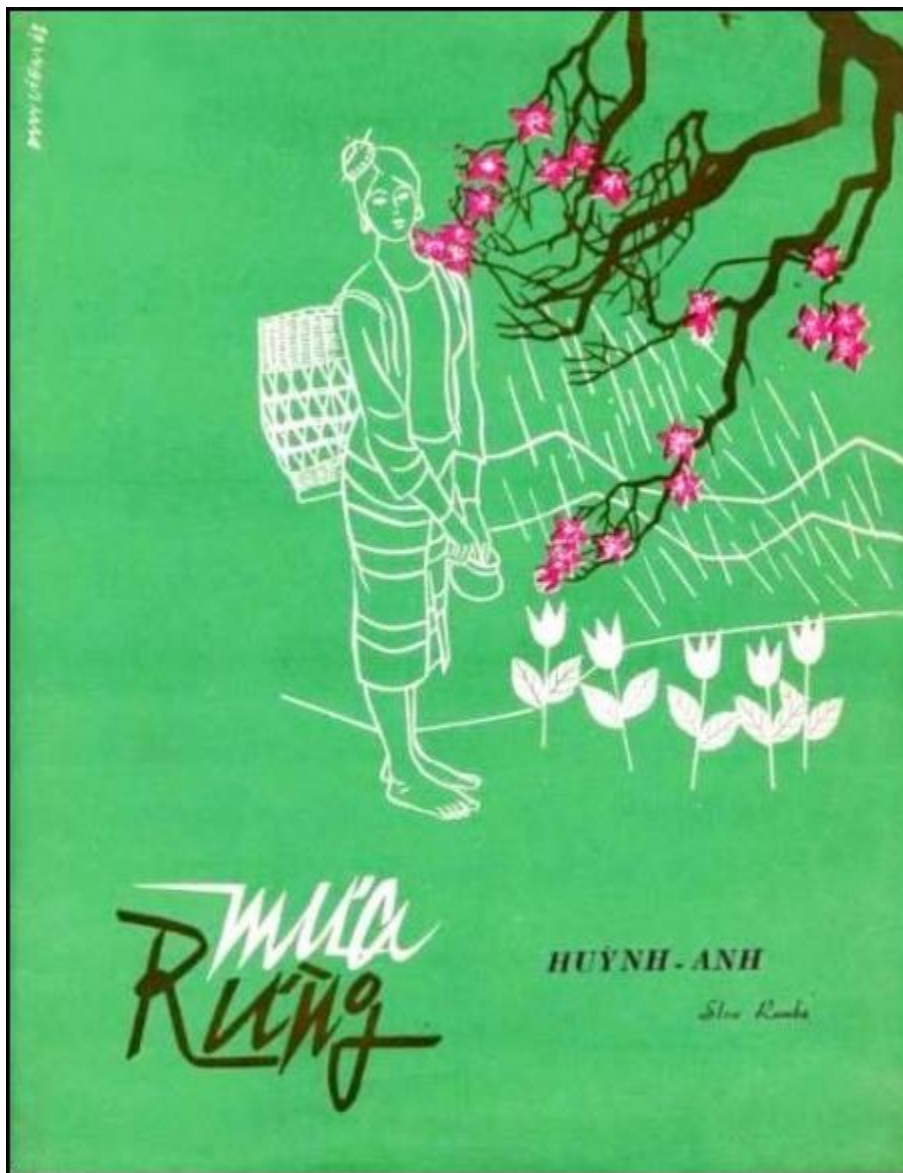
Cấm trích dịch in lại
và sửa đổi lời ca khúc

Bản "EM GẮNG CHỜ" của Huỳnh-Anh
do nhà xuất-bản DIỄN-HỒNG ấn hành
lần thứ nhất. Ngoài ra còn in thêm 50
bản đặc biệt có chữ ký tác giả không bán

D.H. 21.

Ca khúc được nhiều thính giả yêu mến: Mưa Rừng

[Bản nhạc \(pdf\)](#)

MƯA RỪNG

NHẠC & LỜI : HUỖNH - ANH

Cảm tác qua soạn phẩm ca kịch đường rừng
« MƯA RỪNG » của Hà-Triều Hoa-Phượng, và
do Nữ nghệ-sĩ THANH-NGA trình bày trong tuồng.

Slow Rumba (thật chậm)

Mưa rừng ơi! mưa rừng Hạt mưa nhớ ai mưa triển

miên Phải chăng mưa buồn vì tình đời, mưa sầu vì lòng

người Duyên kiếp không lâu. Mưa từ đâu mưa về lìm

muôn lá hoa rơi tả tơi. Tiếng mưa gió lạnh lùa ngoài

ÂM PHẨM CỦA TINH HOA MIỀN NAM
51 ĐÀI-LỘ TRẦN-HƯNG-ĐẠO SAIGON

NHÀ XUẤT BẢN GIỮ BẢN QUYỀN. CẤM
IN LẠI, CHỤP ẢNH VÀ SỬA ĐỔI LỜI CA

mảnh lá vàng rời lìa cảnh gọi ta nỗi niềm riêng .

Ôi ! ta mong ước xa xôi, nhưng đêm mai cô đơn, gọi tâm tư về

đâu ? Mưa thương ai ? mưa nhớ ai ? mưa rơi như nhóc

nhỏ. Mưa rơi trong lòng tôi. Mưa rừng ơi ! mưa rừng. Tim

đâu hơi oi ! bóng ngày xưa. Mỗi khi mưa rừng về muộn

FINN

màng, bóng chiều vàng dần tàn lòng thương nhớ nào người

NHẠC PHẨM " MƯA RỪNG " CỦA HUỖNH ANH DO TINH HOA MIỀN NAM TÀI
BẢN. NGOÀI NHỮNG BẢN THƯỜNG CÓ IN THÊM 100 BẢN ĐẶC BIỆT ĐỀ TẶNG

HUỲNH ANH & THANH NGA (Sài Gòn, trước 1975)

♪ Huỳnh Anh hát Mưa Rừng

♪ Thanh Nga hát Mưa Rừng – tân cổ giao duyên

Huỳnh Anh trả lời phỏng vấn của Nguyễn Ngọc Ngạn về Mưa Rừng
và một chút về “nghề đánh trống”

Nhạc sĩ HUỲNH ANH (2004)

HUYỀN ANH – Gã Giang Hồ Trong Âm Nhạc

**** Bò Giang Công Tử ****

(Nguồn: Nguyệt San Nghệ Thuật Canada - số 125 tháng 8/04)

Vũ trường Mỹ Phụng nhìn ra bến Bạch Đằng là điểm tụ họp không những của những khách chơi đêm bản xứ, mà còn là nơi đón tiếp những khách giang hồ, những thủy thủ ngoại quốc đến trên những con tàu sau các chuyến hải hành dài lênh đênh trên đại dương hàng tháng, nay dừng chân bên bến Sài Gòn. Không khí nơi đây có những điểm đặc thù mà các vũ trường khu trung tâm thành phố như Tabarin, Đại Kim Đô, Văn Cảnh, Tour d'Ivoire hay các vũ trường ăn chơi kiểu Hồng Kông trong miệt Quận 5 Chợ Lớn như Đại Thế Giới, Arc-en-Ciel, Lệ Uyển hay hai phòng trà nhỏ ấm cúng Baccara ở Chợ Đũi và La Cigale ở DaKao không có. Đây là nơi người viết đã có dịp thưởng thức tài nghệ của ban nhạc Huỳnh Anh những năm cuối thập niên 50, nhưng phải chờ 45 năm sau, sang một thế kỷ khác, một thiên niên kỷ khác, tại một địa điểm cách xa nửa vòng trái đất, người viết mới có dịp gặp lại, nghe chính Huỳnh Anh trình diễn tại Đêm Văn Nghệ Đặc Biệt tại “Nhược Gia Trang” nhân dịp hai nhạc sĩ Nguyễn Hiền và Huỳnh Anh ghé thăm NS Lê Dinh và Nhóm Ngồi Quán Cốc tại thành phố Mộng Lệ An. Nhờ cái duyên văn nghệ này, người viết và NS Huỳnh Anh có dịp trao đổi tâm tình và kiểm chứng một vài giai thoại về người nghệ sĩ này trong cuộc đời âm nhạc. Sau những đắn đo, suy nghĩ, người viết cuối cùng chọn đề tựa như viết ở trên, mà không sợ bị hiểu lầm là bất kính với một người nghệ sĩ đàn anh lớn tuổi hơn mình, vì chỉ chữ “gã giang hồ” mới lột tả sát nhất được con người của NS Huỳnh Anh.

Nhạc sĩ Huỳnh Anh

NS Huỳnh Anh sinh năm 1932 ở Cần Thơ, con của NS Sáu Tửng một danh thủ đàn kìm của nhạc cải lương miền Nam. Những năm thơ ấu, NS Huỳnh Anh đã được nuôi dưỡng trong không khí nghệ thuật của gia đình và trong sự thanh bình trù phú của đồng quê miền Nam, một miền Nam giàu có với những tay công tử xài tiền như nước mà điển hình là hai tay công tử Hắc Bạch (Ba Qui và Phước Georges) đốt tiền cho đời biết mình là bảnh.

Giai thoại kể lại rằng NS Huỳnh Anh chưa bao giờ chính thức được theo học nhạc về bất cứ nhạc cụ nào cũng như về lý thuyết và sáng tác. Khi còn nhỏ trong một buổi tập dợt văn nghệ học đường trình diễn trước khi chia tay nhau bãi trường mùa hè, tay trống của ban nhạc hôm ấy đã bị bệnh không thể tập dợt được, ông thầy hướng dẫn văn nghệ trong lúc

cấp bách không biết sao, nhưng đã để ý một chú bé đứng xem tập dợt, nhưng không phải như những người đến xem khác, chú bé để tâm theo dõi tiếng đàn, giọng hát, hai tay gõ và chân nhịp rất đúng, nên ông thầy đã kêu chú bé vào chơi trống thử, và trước sự ngạc nhiên của mọi người, chú bé chơi trống rất đúng, và như vậy chú bé trở thành tay trống chính thức cho buổi trình diễn. Chú bé đó là NS Huỳnh Anh sau này, nhưng khi đó mọi người chỉ gọi chú là Bé Ba.

Sau Thế Chiến Thứ 2, NS Huỳnh Anh chính thức bước vào con đường chơi nhạc với vai trò một tay trống trong một ban nhạc tại thành phố Đà Lạt năm 1947. Mười năm kế tới từ 1947 tới 1957, NS Huỳnh Anh lăn lộn trong con đường trình tấu, khi thì chơi trong các đoàn cải lương, khi thì chơi trong các phòng trà ca nhạc với các ban nhạc Phi Luật Tân. Các nghệ sĩ Phi Luật Tân khi xuất dương thường có trình độ trình tấu khá cao, do đó NS Huỳnh Anh với khả năng thiên phú đã học hỏi được ở họ các ngón nghề độc đáo khi chơi chung, dù không bao giờ được họ chính thức chỉ dẫn, và chẳng mấy chốc anh sử dụng thành thạo nhiều nhạc khí khác như Guitar, Piano, Kèn, Percussion v.v... cũng như kỹ thuật hòa âm sống động, vững vàng về nhịp điệu của các ban nhạc vũ trường. Năm 1957, Huỳnh Anh trở thành trưởng ban nhạc và trong 18 năm tới, anh đã

có hợp đồng trình diễn với hầu hết các phòng trà ca nhạc và vũ trường của Sài Gòn cho đến năm 1975.

Đầu thập niên 50, tên tuổi của tay trống Huỳnh Anh đã lẫy lừng khắp các vũ trường Sài Gòn. Trong thời gian này, Sài Gòn có hai tay trống lừng lẫy là Huỳnh Anh và Huỳnh Hiếu (hay Huỳnh Háo) và sau này có thêm tay trống nổi danh thứ ba là Phùng Trọng. Khi được hỏi và so sánh về tay nghề với tay trống Huỳnh Hiếu, NS Huỳnh Anh nói một cách thành thật: “Hồi đó mình nghèo mà, làm sao sánh được với Huỳnh Hiếu là con ông bầu gánh Tư Chơi, có tiền mượn thầy Phi Luật Tân về học”. Nhưng theo tay trống Lưu Bình của ban nhạc The Wave của Montréal, trước kia đã được cả hai tay trống Huỳnh Anh và Huỳnh Hiếu chỉ dẫn, nói rằng: “Theo tôi, không thể nào so sánh tài nghệ chơi trống giữa Huỳnh Anh và Huỳnh Hiếu rồi nói rằng ai chơi hay hơn ai, vì mỗi người một sở trường. Không ai có thể qua mặt được khi Huỳnh Anh chơi trống trong ban nhạc vũ trường (combo), trong khi đó Huỳnh Hiếu rất xuất sắc trong khi chơi trống theo thể loại Big Band của các ban nhạc Jazz Mỹ như Duke Ellington, Glenn Miller, Benny Goodman”.

Đoàn Châu Nhi, Dương Quang Định, Dương Quang Minh,
Huỳnh Anh (ngồi ở giữa)

Ngày đưa NS Huỳnh Anh ra phi trường Dorval để đón chuyến bay buổi chiều về Mỹ, chúng tôi có thì giờ đến chỗ hẹn ăn trưa để anh gặp soạn giả cải lương Nguyễn Phương, người đã viết tuồng cho đoàn Thanh Minh – Thanh Nga trong một thời gian dài. Anh gọi soạn giả Nguyễn Phương bằng chú, vì anh gọi theo Thanh Nga, thời kỳ anh thường đến đoàn hát thăm viếng nàng. Soạn giả Nguyễn Phương nhắc đến một thành tích lẫy lừng của tay trống Huỳnh Anh, mà có lẽ anh cũng không chú tâm đến nhiều vì không mấy khi nghe anh nhắc đến, đó là cuộc “đọ trống” giữa tay trống số một của Mỹ thời bấy giờ là Buddy Rich và tay trống Huỳnh Anh của Việt Nam tại rạp Hưng Đạo vào năm 1961. Soạn giả Nguyễn Phương cho đây là một biến cố quan trọng của nền âm nhạc Việt Nam, vì tay trống Buddy Rich quả thật lừng danh thế giới như người viết đã tìm tòi trong “Net” và lấy ra hình Buddy Rich để ghép chung với hình “gã giang hồ” Huỳnh Anh, tay micro, tay rượu, lãng đãng hát trong đêm Văn Nghệ tại Nhượng Gia Trang để in trong bài này.

NS Huỳnh Anh được tiếng hào hoa, tên tuổi của anh dính liền với tên tuổi của những nữ nghệ sĩ như nữ ca sĩ P. V., nữ nghệ sĩ sân khấu cải lương T.N., người đẹp L.H., Đ. cũng như với các vũ nữ xinh đẹp của Sài Gòn ban đêm. Anh di tản cuối tháng 4/75

và cư ngụ tại Vùng Vịnh, thành phố San Francisco. Qua Mỹ, anh chạy taxi để độ nhật, nhưng anh không bao giờ không giữ đúng phong độ giang hồ, biết anh biết em, khiêm nhường, và lúc nào cũng có ly rượu trên tay, và nụ cười hào sảng trên môi. Anh không tự kiêu những lúc lầy lừng, nên anh cũng không tự ti trong lúc vô danh tiểu tốt. Trong hơi rượu cay, anh đã đạt tới mức “thiên” hơn nhiều người cả đời tu tập.

Nhưng tất cả những công trình trên của anh sẽ chìm vào quên lãng, và cho tới thời điểm hiện tại (năm 2004), không còn ai nhớ tới tên của anh nếu anh không đi vào con đường sáng tác. Sáng tác là đỉnh cao nhất của các bộ môn nghệ thuật trong đó bao gồm văn chương, thi ca, âm nhạc, hội họa, điêu khắc, kịch nghệ, điện ảnh. NS Huỳnh Anh đã khiêm nhường tuyên bố trong đêm họp mặt tại “Nhược Gia Trang”, anh rất được hân hạnh được xếp chung vào hàng ngũ những nhạc sĩ sáng tác, anh cảm thấy không thể so sánh với các nhạc sĩ có mặt hôm đó như Nguyễn Hiền, Phạm Mạnh Cương, Lê Dinh với những công trình sáng tác đồ sộ của họ, trong khi anh chỉ có hơn vồn vẹn 20 bài nhạc mà thôi. Thật ra anh không cần phải cảm thấy như vậy, vì nhiều nhạc sĩ chỉ cần có một bài thành công là được người thưởng ngoạn nhớ đời, trong số hơn 20 bài của anh, sau gần 50 năm vẫn có nhiều bài được nhớ tới. Sự thành công của anh có lẽ là do các tác phẩm đó phản ánh được tâm tư của một thời đã qua mà không mất đi tính cảm hằng hữu của con người.

Một trong những bài đầu tiên anh sáng tác là bản “Em Gắng Chờ” ra đời vào cuối thập niên 50 đầu 60 đã được nữ ca sĩ Lệ Thanh hát trong đêm “Nhược Gia Trang”, vì chị nhớ bài này từ thời còn đi hát ở Mỹ Phụng:

*Trên bến chia ly một chiều, em tiễn đưa anh nghẹn ngào
Nhìn nhau băng khuâng nao nao... ôi buồn sao
Xa lũy tre xanh dịu hiền, xa chốn quê hương mặn nồng
Vai súng hiên ngang hẹn cùng... người cũ...*

*Em gắng mong anh ngày về, thêm ánh vinh quang tràn trề
Nhìn qua quê hương thân yêu đang lầm than
Bông lúa tươi trên ruộng đồng, thanh thót tiếng ca dịu lòng
Xen với tiếng tiêu mục đồng... lướt êm...*

Bài hát đầy tình cảm này thật ra là lời một người con gái già từ người yêu, dặn dò người yêu cứ ra đi bảo vệ quê hương, em sẽ chờ, có nghĩa đây là một bài hát dân vận. Điềm này được nêu ra ở đây vì mọi người cho rằng những bài nhạc tuyên truyền thường nhàm chán, bài hát này và nhiều ca khúc khác của những tác giả miền Nam được viết ra với nhu cầu tuyên truyền, nhưng những cảm xúc chân thành của tác giả

đã làm bài hát trở nên bất tử. Những năm cuối thập niên 50 sắp bước qua thập niên 60 của thế kỷ 20, người dân miền Nam được hưởng một thời gian thái bình và thịnh vượng nhất trong lịch sử ngắn ngủi nhưng ghi đậm nét trong tâm tư của mọi người. Lẽ dĩ nhiên tại thời điểm đó, không ai biết trước thời gian sắp tới sẽ có những trận chiến tàn khốc kéo dài suốt 15 năm, và sau đó khi miền Nam mất đi năm 1975 là một cuộc ra đi tìm tự do của hàng triệu người bất chấp hiểm nguy vượt thoát trên biển làm rúng động lương tâm nhân loại. Bốn mươi năm sau khi nhìn lại, không ai không nhìn nhận đó là thời gian vàng son nhất cho công cuộc phát triển những bộ môn nghệ thuật như văn chương, âm nhạc, kịch nghệ, cải lương, điện ảnh v.v...

Đề tài tan hợp của tình yêu là đề tài muôn thuở mà tác giả nào cũng đã từng viết qua, nhưng điểm đặc thù của NS Huỳnh Anh là luôn luôn mang những cơn mưa buồn vào những cuộc tình ngang trái:

*Mưa buồn ơi thôi ngừng tiếng
Mưa cho phố nhỏ càng buồn thêm
Mưa rơi gác xưa thêm lạnh vắng
Phòng cô lẳng tiêu điều
Đường khuya vắng diu hiu*
(Huỳnh Anh – Lạnh trọn đêm mưa)

*Mưa khuya buồn lê thê
Đi hiu giăng khắp lối về.
Còn ai đếm bước âm thầm
Tìm trong ngõ vắng cô liêu
Giữa đêm tàn lạnh giá
Mơ bóng bao ngày qua
Một ngày nên duyên mới
Duyên kiếp để nào pha*
(Huỳnh Anh – Nếu ta đừng quen nhau)

Nhưng hai bài “mưa” dưới đây là Mưa Rừng và Kiếp Cầm Ca, NS Huỳnh Anh đã gửi gắm tâm sự của mình rất nhiều. Giai thoại cho rằng hình bóng người đàn bà trong hai bài này chính là nữ nghệ sĩ tài sắc của sân khấu cải lương Thanh Nga:

*Mưa rừng ơi! Mưa rừng!
Hạt mưa nhớ ai mưa triền miên
Phải chăng mưa buồn vì tình đời,
Mưa sầu vì lòng người, duyên kiếp không lâu.*

*Mưa từ đâu mưa về, làm muôn lá hoa rơi tả tơi.
Tiếng mưa, gió lạnh về lùa ngoài màn
Lá vàng rơi lìa cành, gọi ta nỗi niềm riêng*

*Ôi! ta mong ước xa xôi, những đêm mãi cô đơn gửi tâm tư về đâu?
Mưa thương ai, mưa nhớ ai?
Mưa rơi như nhắc nhở mưa rơi trong lòng tôi.*

*Mưa rùng ơi! Mưa rùng,
Tìm đâu hồi ơi bóng ngày xưa
Mỗi khi mưa rùng về muộn màng,
Bóng chiều vàng dần tàn
Lòng thương nhớ nào nguôi.
(Huỳnh Anh – Mưa Rùng)*

Có lẽ NS Huỳnh Anh đi đâu cũng được hỏi về giai thoại này, và đêm văn nghệ ở “Nhược Gia Trang” câu hỏi này cũng được đặt ra. NS Huỳnh Anh có lẽ cảm động trước sự tiếp đón nồng nhiệt của anh em nghệ sĩ tại đây đã hé mở tâm sự anh nhiều hơn các lần khác. Tay cầm ly rượu, tay cầm micro, anh hát phiên khúc đầu của bài Kiếp Cầm Ca:

*Mưa rơi cho đời thêm nhớ thương
Hạt mưa ướt vai người tha hương
Mưa rơi phố thưa vắng tiêu điều
Xóm nghèo quạnh hiu màn đêm tịch liêu
Đêm đêm đem lời ca tiếng thơ
Đời ca hát cho người mua vui
Nhưng khi cánh nhùng khép im lìm
Ánh đèn lặng tắt
Gởi ai nỗi niềm
(Huỳnh Anh – Kiếp Cầm Ca)*

Thanh Nga trong tuồng
"Mưa Rừng"

Anh nói tiếp: “Các anh em hỏi tôi về sự liên hệ của tôi và Thanh Nga, xin lỗi các anh, chuyện đó có thật. Lần này tôi thú nhận vì cứ dẫu mãi thì cũng không đi đến đâu. Nhưng bản Mưa Rừng là “bản nhạc chủ đề” trong vở tuồng đồng tên của hai soạn giả Hà Triều & Hoa Phượng đã nhờ tôi viết. Bản này đã được viết đặc biệt để giảm thiểu những sở đoản của một nghệ sĩ cải lương khi hát tân nhạc, và tôi đã dùng nhiều thời giờ để tập hát cho Thanh Nga, nên vì thế bài hát này đã gắn liền tên tuổi của tôi với người nữ nghệ sĩ khả ái này.

Thưa các anh em, chuyện Thanh Nga mê tôi hay tôi mê Thanh Nga (bây giờ) chỉ có mình tôi biết thôi. Hôm nay tôi sẽ nói ra, chính bài Kiếp Cầm Ca mới là bài mà tôi đã viết cho Thanh Nga. Vì chỉ có sân khấu cải lương mới có màn nhung mà thôi. Nhưng hai câu cuối Ánh đèn lạng tắt / Gởi ai nỗi niềm thì người gởi nỗi niềm là

tôi chứ không phải Thanh Nga!”

Chúng ta thấy NS Huỳnh Anh nói rằng anh sẽ trả lời hết về sự liên hệ của anh với người nữ nghệ sĩ khả ái Thanh Nga, tuy thế ai cũng hiểu anh tôn trọng người đã khuất nên luôn nhận phần thua thiệt về mình và nhận là tình cảm chỉ có một chiều từ anh mà thôi. Nhưng sau hai ngày ở Montréal, anh cảm thấy thân thiết hơn với chúng tôi, nên anh đã thổ lộ nhiều hơn về cuộc tình này, và mặc nhiên chấp nhận người viết có thể viết lại.

Thanh Nga là một nghệ sĩ được mọi người yêu mến, nhưng không được may mắn trên đường tình duyên. Anh gặp lại Thanh Nga khi cô đóng phim “Loan Mất Nhung”, mà anh là người viết nhạc chủ đề cho phim và đồng thời thu thanh vào “soundtrack”. Đây là thời gian đi xuống nhất về mặt tinh thần của Thanh Nga, vì nàng vừa trải qua 2 lần sóng gió, lần đầu là sự tan vỡ của cuộc tình kéo dài 3 năm với nam nghệ sĩ Thành Được, sau đó là một lần nữa khi nàng hấp tấp lấy Đại úy Mẫn ngay sau đó như để chạy trốn cuộc tình trước. Cuộc hôn nhân chỉ kéo dài được vài tháng là đi tới kết thúc khi Đ/U Mẫn bị bắt và bị xử án tù vì tội danh tham nhũng. Thêm vào đó biến cố Tết Mậu Thân xảy ra, trận chiến ngày trước chỉ xảy ra tại miền quê, nay đã lan tới đô thị, vì lý do an ninh, sau đó là lệnh giới nghiêm được ban hành ở Sài Gòn đã làm đình trệ tất cả những sinh hoạt về đêm. Phòng trà, vũ trường cũng như sân khấu cải lương phải tạm ngưng hoạt động, do đó NS Huỳnh Anh cũng có thời giờ đến thăm bà Bầu

Thơ và ở chơi với Albert (kép Hữu Thìn), người anh của Thanh Nga và tập cho nàng tân nhạc để sau này có dịp sẽ hát tân cổ giao duyên trên sân khấu. Tình cảm nảy nở giữa hai người, ban đầu mang tính cách của một người anh trai và cô em gái nhỏ. Những buổi Thanh Nga không phải hát, người ta thấy hai người sống đôi đi chơi, có khi từ hậu trường đi vòng ra vào rạp ngồi xem trước các cặp mắt tò mò của mọi người.

Với tình trạng giới nghiêm tại Sài Gòn không biết bao giờ mới chấm dứt, bà Bầu Thơ quyết định mang đoàn hát ra Huế. Trước khi đoàn hát rời Sài Gòn, NS Huỳnh Anh đến từ già, khi ấy anh đang đứng nói chuyện với Albert, thì Thanh Nga ở trong đi ra, bí mật đưa lá thư cho anh. Về nhà mở ra, anh đọc những giòng chữ thân mến viết lời chào tạm biệt và dặn dò anh bớt uống rượu hút thuốc, không phải như lời của một người em gái, mà lời lẽ trong lá thư ấy chứa đựng một tình cảm thắm thiết hơn nhiều. Sau đó ít lâu anh nhận một điện tín của Thanh Nga đánh về yêu cầu anh ra Huế gấp, nhưng anh không thể đi được. Thế rồi từ đó giòng đời phân đôi ngã, anh trở lại với vũ trường và Đoàn Thanh Minh Thanh Nga sau khi đi lưu diễn miền Trung trở về được chánh phủ đề cử đi trình diễn bên Pháp, nhân viên chánh phủ hướng dẫn phái đoàn là ông Đồng Lân. Sau khi lưu diễn bên Pháp trở về nước vài tháng, đám cưới Thanh Nga và ông Đồng Lân diễn ra, từ đó Thanh Nga sống yên ấm dưới mái gia đình cho đến khi bị hai hung thủ dùng súng bắn chết cả hai vợ chồng khi họ chống cự bảo vệ đứa con nhỏ tránh không để bị bắt cóc. Một chương sách đã vĩnh viễn khép lại.

NS Huỳnh Anh còn có tài phổ nhạc vào thơ. Bài “Gửi Về Bên Ấy” là một bài thơ về Hà Nội, của nhà thơ Trần Quốc Lịch, và tuy Huỳnh Anh chưa bao giờ đặt chân đến Hà Thành, nhưng phần nhạc phổ vào, quyện với lời thơ lãng mạn làm thành một bài hát thật hay, nhưng đáng tiếc là ra đời quá trễ khi miền Nam gần mất, nên không được phổ biến rộng rãi:

*Gió thu về mặt Hồ Gươm gợn sóng
Nhìn liễu xanh Em có thấy xôn xao
Vẫn vầng trăng của mười mấy năm nào
Em có thấy dáng Anh buồn trong gió.*

*Đường Ngọc Hà còn người lên Bách Thảo
Cầu Long Biên xe ngựa có còn qua
Đê Yên Phụ im lìm bên Bác Cổ
Đường Cổ Ngư còn lộng gió Hồ Tây*

*Rời Đông sang Em có còn đan áo
Gửi cho Anh như thuở mới yêu nhau*

*Và giấc mơ làm chú rể cô dâu
Còn ấp ủ hay trở thành thiếu phụ.*

*Chớm Đông về, Hà Nội loang mây xám
Đưa bước khuya lạc lối giữa đêm hoang
Nghe đêm nay khi tiếng gió sang mùa.*

*Bao thương nhớ, nhớ thương về bên Em.
(Nhạc: Huỳnh Anh, Lời: Trần Quốc Lịch – Gửi về bên ấy).*

Nhà thơ lãng mạn Trần Quốc Lịch chẳng ai xa lạ, chính là người hùng Nhảy Dù nổi tiếng trong trận mạc khắp bốn vùng chiến thuật, sau này lên tới chức Chuẩn Tướng chỉ huy một Sư Đoàn Bộ Binh. Nhưng anh hùng cũng không qua nổi ải mỹ nhân, anh bị tiêu tan sự nghiệp vì một người đẹp tên Th. Tr. Người viết còn nhớ ngày gặp anh tại Hội Quán Phụng Hoàng ở Pleiku vào Mùa Hè Đỏ Lửa, khi ấy anh còn là Đại Tá Lữ Đoàn Trưởng Lữ Đoàn II Dù. Lữ Đoàn của anh bị xé nhỏ thành các Tiểu Đoàn để đưa lên trấn giữ các ngọn đồi không tên ở Dakto, ngăn cản đường tiến của Bắc quân với quân số đông gấp bội. Quả nhiên Bắc quân đã dùng chiến thuật biển người, cường tập những vị trí phòng thủ của quân Dù, và sau đó tràn ngập mục tiêu. Một vài dòng để nhớ lại những ngày tháng lang bạt cũ!

Bản nhạc sau chót được nhắc ở đây là một thành công lớn nhất của NS Huỳnh Anh. Anh phổ nhạc cho bài “Rừng Lá Thay Chứa” của Thi Sĩ Hoàng Ngọc Ẩn:

*Anh đi rừng chứa thay lá
Anh về rừng lá thay chứa
Phổ cũ, bầy chừ xa lạ
Hắt hiu, đợi gió giao mùa*

*Xuân xưa, mình chung đôi bóng
Xuân này, mình ngóng trông nhau
Cuốn hút, phương trời vô vọng
Nhớ thương bạc trắng mái đầu*

*Em, có về qua lối cũ
Phổ phường, chừ đã đổi thay
Thương em, nửa đời hoang phế
Thương ta, chịu kiếp lưu đày*

*Xuân nay, mình em lẻ bóng
Có còn, tiếc nhớ xuân xưa
Dài tay, đếm từng nhung nhớ
Em ơi. chờ gió giao mùa*

(Nhạc: Huỳnh Anh, Lời: Hoàng Ngọc Ẩn – Rừng lá thay chưa)

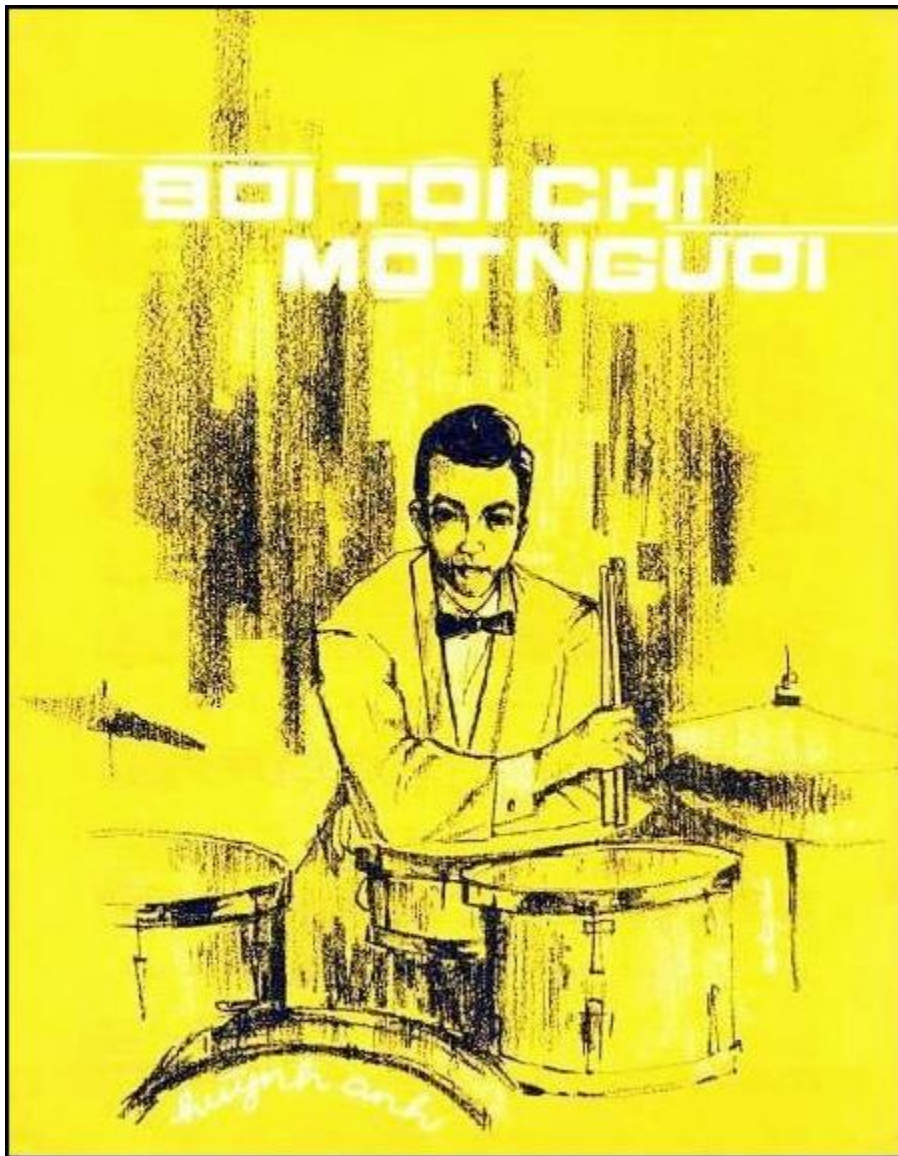
NS Huỳnh Anh đã tài tình khi chỉ dùng cấu trúc giản dị AABA (A là phiên khúc, B là điệp khúc). phần phiên khúc A tiết điệu nhịp nhàng được lặp lại hai lần để sửa soạn cho phần điệp khúc B vút lên cao và kéo dài trường độ trước khi rơi xuống như trong bài vọng cổ xuống “xê” bật đèn màu, sau đó trở lại phiên khúc A với tiết điệu nhịp nhàng khi trở về chủ âm gây cảm giác thư thái cho người nghe. Nhạc trong bài này quyện với lời, và nhấn mạnh ở “điểm móc” với hai câu:

*Thương em nửa đời hoang phế
Thương ta chịu kiếp lưu đầy.*

Ai đã từng đi chinh chiến, trấn đóng nơi rừng sâu núi thẳm, giăng võng nằm nghe mưa rơi, nhớ tới người vợ hiền ở nhà, mới thấy hai câu thơ này thấm thía thế nào...

Bài viết này được viết để kỷ niệm duyên gặp gỡ tuy ngắn ngủi nhưng đồng điệu giang hồ nên trở thành gắn bó để gửi tới NS Huỳnh Anh, “gã giang hồ” trong âm nhạc.

Bồ Giang Công Tử (Montréal – 7/2004)

[Bản nhạc](#) (pdf)

[Tiếng hát Duy Khánh](#)

Nhạc-phẩm "ĐỜI TÔI CHỈ MỘT NGƯỜI"
đã do Hoàng Dạ Việt - Nam thâu thanh qua
piano ca DUY-KHÁNH và ban nhạc LÊ-
VĂN-THIỆN.

ĐỜI TÔI CHỈ MỘT NGƯỜI

... Cho tôi và cho các bạn sắp "YÊU"...

Huyền - Anh

T^o *Blues*

Introduction

Đời tôi chỉ yêu một

người

Mà một hình bóng đã ăn sâu lòng tôi Đường xưa lạnh vắng trời

vai mưa rơi phố nhỏ đêm ai ước-mong đẹp duyên thắm đời

Đời tôi chỉ yêu một

người -

Để rồi thương nhớ mãi cho nhau người ơi!

Vì đâu ngày ấy chúng ta quen nhau để rồi cách xa. Bây giờ ngày vui đã

qua. Là gió chồm đêm trên lối mòn phố cũ. Đi

tìm qui-khứ những vui buồn xa rồi! Mây chầu còn trôi vào trời. Tôi

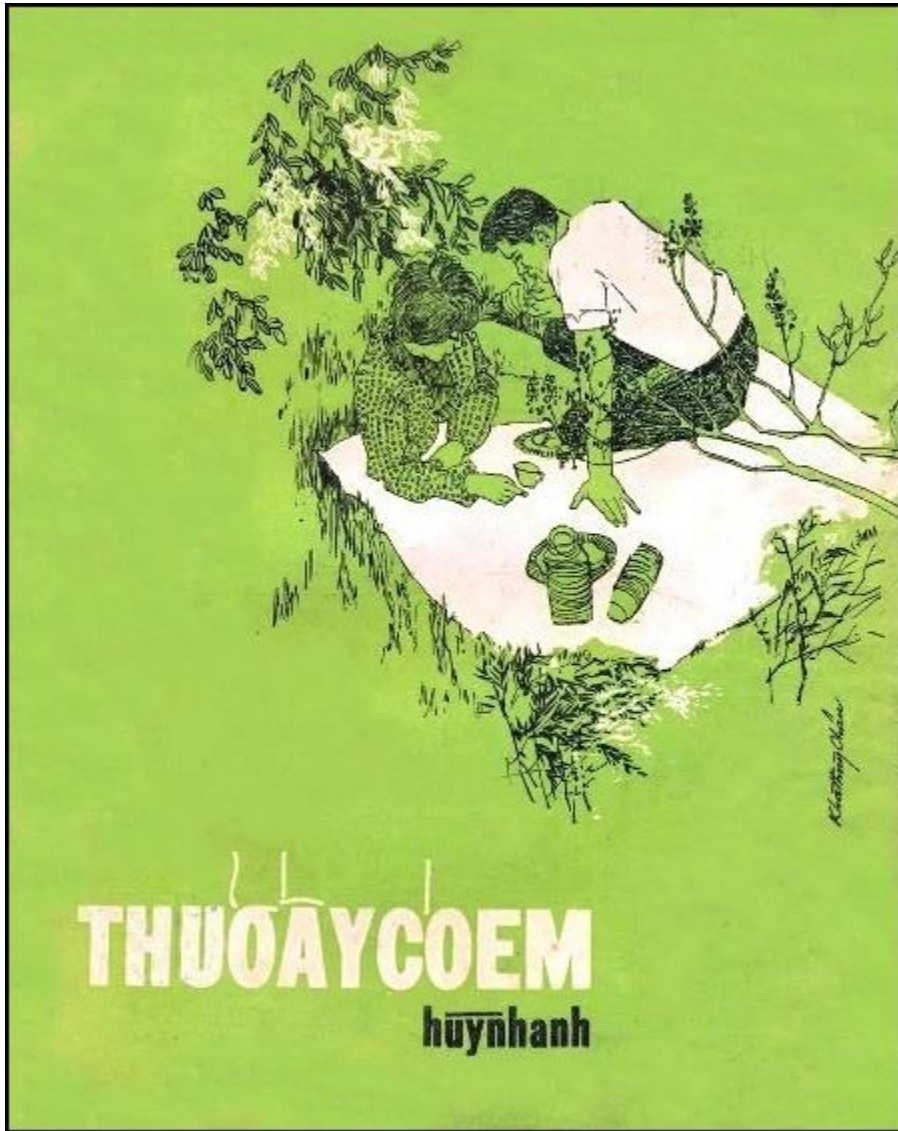
còn yêu thương đáng ai. Biết rằng một khi đã yêu, hết rằng tình gieo sâu nhớ

Nửa đêm gió rét giá lạnh qua tìm. Phòng cửa gỗ chập chập

âm thầm lại thôi! Dù yêu là chết trong lòng nhưng sao tôi còn thấy

yêu, yêu để mà mơ thôi! thôi! thôi!

• ĐÔI TÔI CHỈ MỘT NGƯỜI • của Huỳnh Khanh
 LÊ MINH - PHÁP XUẤT - BẢN VÀ GIỮ BẢN - QUYỀN

[Bản nhạc \(pdf\)](#)

[🎵 Tiếng hát Sĩ Phú](#)

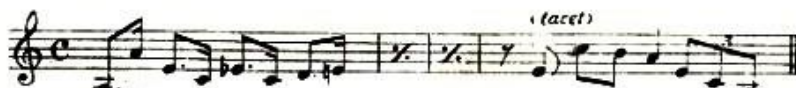
THUỞ ẤY

CÓ EM

Nhạc phim này đã thu thanh vào đĩa Việt-Nam bằng tiếng hát Hà-Thành và ban nhạc Huỳnh-Anh

• HUỖNH - ANH

BLUES

Introduction.....

(tacet)

Thuở ấy có em anh yêu cuộc

dời

Yêu đời mới hàng đêm nết son tươi

Yêu đời lag ngà lân má thắm tóc xanh buông lá loi, nhớ em nhớ bao thuở

ơ.

Thuở ấy có em anh chưa từng sầu.

Chưa đi âm thầm ngoài phố đêm tàn.

Chưa mang hoàng lạnh ngoài bến

Tác giả xuất bản và giữ bản quyền
giấy phép số 1652/KB ngày 4-5-65

Nhạc phim này in lần thứ nhất 10.000 bài, do **TINH HOA MIỀN NAM** độc quyền phát hành trong toàn quốc, và 500 bài đặc biệt dành riêng để tặng bạn hữu

vấn hỏi em, em về đâu cho đời mình thương nhớ nhau / Em dần xa
 mãi, ngày đi buồn không nói dù một câu cho vui nhớ,
 (tacet) Hey là chưa xót nên em nghe lời mãi lâu kia thiếu trăng, cõi lòng anh thiếu
 (tacet) em. Từ lúc vắng em nên anh thương buồn
 Hay lang thang ngoài đường nhỏ không tên Hay ghi câu nhạc tình héo
 hát với tâm tư sầu đau kể từ ngày xa cách nhau Thuở ấy có em anh yêu đời....
 -- 2° *lo finir*
 nhau. FADE OUT.

Các bạn mến Huỳnh Anh, thích nhạc Huỳnh Anh, và hiện tại bạn đang cầm trong tay 1 nhạc phẩm độc ý nhất của HUỖNH ANH vậy bạn hãy đến để lưu giữ trong tập nhạc quý của bạn 1 sáng tác mới của Huỳnh Anh sẽ xuất bản đợt đầu vào tháng bảy: buồn hơn MƯA RỪNG nhẹ nhàng rung cảm hơn HOA TRẮNG THỜI CÀI TRÊN ÁO TÌM truyền cảm sâu xa hơn NẾU TA ĐỪNG QUEN NHAU nhạc điệu vượt hẳn ĐỜI TÔI CHỈ MỘT NGƯỜI và chắc chắn sẽ hay hơn THUỞ ẤY CÓ EM đó là

TÌNH CHỈ ĐẸP KHI CÒN DANG DỜ

Từ trái: LÊ DINH, NHẬT NGÂN, ANH BẰNG, HUỖNH ANH, NGỌC CHÁNH
(Nam California - 2009)

Từ trái: Nam Lộc, Ngọc Chánh, Nhật Ngân, Lê Đình, Huỳnh Anh
(Kỷ Niệm 30 năm thành lập Trung Tâm Asla - Nam California 2009)

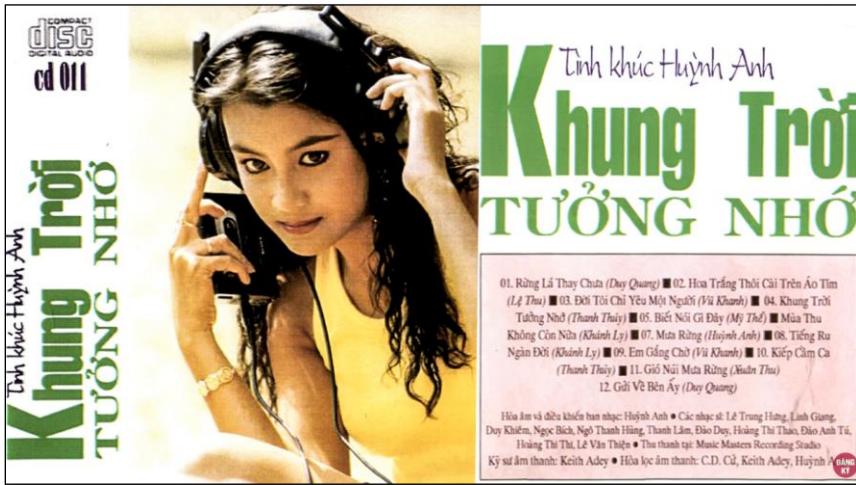

Nhạc sĩ Huỳnh Anh chúc mừng Nhạc sĩ Anh Bằng và Trung Tâm Asta
(Nam California, 2009)

Chương trình phát thanh “70 Năm Tình Ca Việt Nam”

 [Nhạc sĩ Huỳnh Anh](#) – Hoài Nam, SBS Úc Châu thực hiện

Mời quý vị thưởng thức CD:

🎵 “KHUNG TRỜI TƯỞNG NHỚ - Tình khúc Huỳnh Anh”

MỘT SỐ NHẠC PHẨM CỦA HUỲNH ANH

- 🎵 [Mưa Rừng](#) – tác giả Huỳnh Anh trình bày 🎵 [Em Gắng Chờ](#) – Vũ Khanh
- 🎵 [Mưa Rừng](#) – Thanh Nga – tân cổ giao duyên
- 🎵 [Lanh Tron Đêm Mưa](#) – Hồ Ngọc Hà & Đức Tuấn
- 🎵 [Đời Tôi Chỉ Một Người](#) – Thế Sơn 🎵 [Rừng Chưa Thay Lá](#) – Như Quỳnh
- 🎵 [Kiếp Cầm Ca](#) – Hồ Lệ Thu 🎵 [Loan Mắt Nhung](#) – Elvis Phương
- 🎵 [Nếu Anh Về](#) – Hoàng Oanh 🎵 [Thuở Ấy Có Em](#) – Trần Thái Hòa
- 🎵 [Nếu Ta Đừng Quen Nhau](#) – Băng Tâm & Đặng Thế Luân
- 🎵 [Biết Nói Gì Đây](#) – Hương Lan & Duy Quang 🎵 [Tìm Đâu Phút Ban Đầu](#) – Lệ Thu
- 🎵 [Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím](#) – Thanh Thúy
- 🎵 [Khung Trời Tưởng Nhớ](#) – Thanh Thúy 🎵 [Mừng Nắng Xuân Về](#) – Hợp Ca
- 🎵 [LK Khi Em Nhìn Anh \(Y Vân\) - Nếu Anh Về \(Huỳnh Anh-Y Vân\)](#) – Ngọc Minh & Thanh Phong
- 🎵 [Đám Cưới Người Ta](#) – Mạnh Đình 🎵 [Mưa Rừng](#) – Mai Thanh Vân
- 🎵 [Thành Phố Sương Mù](#) – Như Quỳnh 🎵 [Tiếng Ru Ngàn Đồi](#) – Thái Châu
- 🎵 [Sa Mạc Tuổi Trẻ](#) – Phi Khanh & Quốc Thái 🎵 [Gió Núi Mưa Rừng](#) – Trường Vũ

🎵 [Lá Úa Chiều Thu](#) – Thái Thanh

🎵 [Những Bước Chân Hoang](#) – Trúc Mai

🎵 [Tình Muôn](#) – Carol Kim

🎵 [Gửi Về Bên Ấy](#) – Elvis Phương

🎵 [Men Rượu Ly Bội](#) – Thanh Thúy

🎵 [Nếu Anh Về](#) – hòa tấu, nhạc không lời

Nhạc sĩ HUYNH ANH và Ca sĩ THAI CHAU

🎵 [Thái Châu hát Loạn Mắt Nhưng](#)

Thúy Nga Paris số 74 vinh danh 3 Nhạc sĩ:
Nguyễn Hiền, Song Ngọc & Huỳnh Anh (Toronto 2004)

🎵 <https://www.youtube.com/watch?v=yhgqFuWRrFE>

Thùy Nga

DISC 1

ĐIỀU KHIỂN CHƯƠNG TRÌNH: NGUYỄN NGỌC NGẠN - NGUYỄN CAO KỶ DUYÊN

1 PHẤN MÒ ĐẦU

HUYỀN ANH

- 2 SA MẠC TUỔI TRẺ NGUYỄN HUNG
- 3 BIẾT NÓI GÌ ĐÂY THẾ SƠN, TÂM ĐOAN
- 4 MƯA RỪNG NHƯ QUỲNH
- 5 EM GẮNG CHỜ TRẦN THÁI HÒA
- 6 NẾU TA ĐỪNG QUEN NHAU PHƯƠNG ĐIỂM HẠNH
- 7 KIỆP CẨM CA HỒ LÊ THU
- 8 RỪNG LÁ THAY CHƯA? MẠNH QUỲNH, HƯƠNG THỦY
- 9 LOAN MẤT NHUNG THÁI CHÂU
- 10 LẠNH TRỌN ĐÊM MƯA MINH TUYẾT

NGUYỄN HIỀN

- 11 VỀ ĐÂY ANH HOÀNG OANH
- 12 MÁI TÓC ĐẠ HƯƠNG LÊ THU
- 13 TÌM ĐẦU TUẤN NGỌC
- 14 NGÀN NĂM MÂY BAY KHÁNH HÀ
- 15 ANH CHO EM MÙA XUÂN THỦY TIÊN
- 16 THẨM ƯỚC TÂM ĐOAN
- 17 HOA BƯỚM NGÀY XUA
TRẦN THÁI HÒA, NHƯ QUỲNH

HOA BƯỚM

NGÀY XUA

DISC 2

SONG NGỌC

- 1 PHẤN ĐẦU ĐĨA 2
- 2 XIN GỌI NHAU LÀ CỐ NHÂN QUANG LÊ
- 3 CHIỀU THƯƠNG ĐÓ THỊ PHI NHUNG
- 4 GIỜ TÍ CANH BÀ (MTV) NHƯ QUỲNH, MẠNH QUỲNH (Đạo diễn: Hoàng Tuấn Cường)
- 5 THƯ CHO VỢ HIỀN TRƯỜNG VŨ
- 6 BỤNG SÁNG TRẦN THÁI HÒA, THẾ SƠN, CHÍ TÀI
- 7 HÀ NỘI NGÀY THÁNG CŨ NGỌC HẠ
- 8 HƯƠNG ĐỒNG GIÓ NỘI HƯƠNG THỦY, NHƯ LOAN, BẢO HÂN
- 9 TÌNH MUỘN THẾ SƠN
- 10 TÌNH YÊU NHƯ BÓNG MÂY KHÁNH LY
- 11 TIỀN ĐUA Ý LAN
- 12 MƯA ƯỚT MI BƯỚN LƯU BÍCH
- 13 FINALE
- 14 BÍ KỊCH NƠI LÒNG NGƯỜI MẸ (Nhóm kịch Thùy Nga)
NGỌC ĐAN THANH, MỸ HUYỀN, MẠNH QUỲNH, CHÍ TÀI, BÊ LÊ THÁI VY
- HẬU TRƯỞNG SÂN KHẤU Behind The Scenes

Độc Quyền Sản Xuất và Phát Hành:

THÙY NGÀ

9295 Bolta Avenue
Westminster, CA 92683 USA
Tel: (714) 891-9665
Fax: (714) 891-9673
www.thuynga.com
E-mail: thuynga@thuyngaonline.com

44 Avenue d'Ivry
75013 Paris - FRANCE
Tel: 01 45 83 23 41

**FOR SALE ONLY
RENTAL PROHIBITED**

Made in USA

WARNING: The program contained in this DVD is licensed for unauthenticated, private home use only. All other rights are retained by the copyright proprietor. The FBI investigates allegations of copyright infringement, and federal law prohibits severe criminal and civil penalties for those found to be violators.

MPEG-2

COLOUR

Approx. 5 hrs

Format 16x9

DVD-9

© & © 2004 THÙY NGÀ

All rights reserved

Xuất hiện trong Paris By Night 74 - Hoa Bướm Ngày Xưa

Nhạc sĩ Huỳnh Anh xuất hiện tổng cộng là năm lần trên sân khấu, tương đương với năm lần ông được phỏng vấn bởi MC Nguyễn Ngọc Ngạn và Nguyễn Cao Kỳ Duyên.

Lần 1

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Kính thưa quý vị, sau hai nhạc phẩm Sa Mạc Tuổi Trẻ và Biết Nói Gì Đây, chúng tôi hân hạnh kính mời quý vị cùng chúng tôi gặp gỡ nhạc sĩ Huỳnh Anh.*

Huỳnh Anh: (bước ra sân khấu, đứng cùng Nguyễn Ngọc Ngạn) *Huỳnh Anh xin kính chào quý khán giả Paris By Night Toronto.*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Thưa quý vị, anh Huỳnh Anh sinh tại Cần Thơ, năm nay anh vừa bước qua cái tuổi "thất thập cổ lai hy". Nói đúng ra là anh 71 tuổi ta phải không anh?*

Huỳnh Anh: (quay sang Nguyễn Ngọc Ngạn, nhắc nhỏ)

Nguyễn Ngọc Ngạn: *À... tuổi tây. 71 tuổi tây, 72 tuổi ta, nhưng quý vị thấy rằng là... sờ dĩ mà tôi nhấn mạnh như vậy bởi vì tôi sắp sửa khoe với quý vị cái hình này (đưa một tấm hình chụp nhạc sĩ Huỳnh Anh với cố nghệ sĩ Thanh Nga cho khán giả cùng xem) Cái hình này thì chắc là chính anh Huỳnh Anh cũng cảm thấy ngạc nhiên... đây anh. (cho nhạc sĩ Huỳnh Anh xem tấm ảnh đó) Thưa anh, ở trong cái hình này là anh Huỳnh Anh chụp với nữ nghệ sĩ lưng lầy của chúng ta là Thanh Nga... thì thưa anh, ở đâu ra cái hình này như thế này... giống hình đám cưới thế này anh?*

Huỳnh Anh: *Chính tôi còn không biết ở đâu mà anh có cái hình này...*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *À, đây là sự sưu tầm của trung tâm Thúy Nga, nhưng mà trước khi hỏi anh thêm thì xin gửi đến quý vị hai bức hình nữa. (đưa một tấm hình chụp một phân cảnh trong tuồng Mưa Rừng cho khán giả xem) Đây là tuồng Mưa Rừng với Hữu Phước và Thanh Nga, và cũng ở trong tuồng Mưa Rừng đó... (đưa một tấm hình khác nữa, cũng về chủ đề tuồng Mưa Rừng) ...đây là hình của Hữu Phước và Ngọc Giàu. Sờ dĩ chúng tôi trình làng quý vị cái này là bởi vì sắp sửa nhờ anh Huỳnh Anh nói về tuồng Mưa Rừng.*

Thưa quý vị, khi nhắc đến anh Huỳnh Anh thì chúng ta có nhiều nhạc phẩm của anh quá nổi tiếng, chẳng hạn như là Thuở Ấy Có Em, quý vị mới nghe Trần Thái Hòa hát

mới đây và Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím chẳng hạn. Nhưng mà hễ nói đến Huỳnh Anh thì tên tuổi gắn liền với tác phẩm Mưa Rừng. Thưa anh, Mưa Rừng là một vở tuồng cải lương nổi tiếng, năm 61 là thực hiện tuồng cải lương của Hạ Triều Hoa Phượng, năm 62 chuyển thành phim... thì anh là người viết bản nhạc làm cho tác phẩm ấy trở thành nổi tiếng hơn, thì thưa anh, do sự quen biết hay là Thanh Nga nhờ anh, hay là đạo diễn nhờ anh, hay là hãng phim nhờ anh?

Huỳnh Anh: Thưa anh, nói đến bài Mưa Rừng thì trước nhất tôi phải nói rằng tôi là người tập cho Thanh Nga hát.

Nguyễn Ngọc Ngạn: Vâng.

Huỳnh Anh: ... Vì chỗ đó nên lúc gần cái tuồng Mưa Rừng này sắp thành hình, cô Thanh Nga với cả Hạ Triều Hoa Phượng có nhờ tôi, rằng anh Huỳnh Anh có thể viết cho Thanh Nga một cái bản nhạc tân nhạc cho nó đặc biệt, lạ để cho cô Thanh Nga hát trong cái tuồng Mưa Rừng.

Nguyễn Ngọc Ngạn: Vâng.

Huỳnh Anh: ... Thì anh có thể hiểu là từ chỗ đó mà mới có cái bài Mưa Rừng.

Nguyễn Ngọc Ngạn: Vâng. Ý của anh Huỳnh Anh có nghĩa là cô Thanh Nga hát đầu tiên mà trước đó không có ca sĩ tân nhạc nào trình bày, có phải không thưa anh?

Huỳnh Anh: Đúng.

Nguyễn Ngọc Ngạn: ... Để anh muốn đánh dấu, bất kỳ một người nghệ sĩ nào cũng có một bài ca đánh dấu. Thưa quý vị, xin phép anh Huỳnh Anh là chúng tôi phải kể ngay cái tích Mưa Rừng bởi vì có nhiều quý vị khán - thính giả trẻ tuổi - cái lớp chúng tôi còn hiểu được nhưng lớp cô Kỳ Duyên trở xuống thì chắc là không nhớ tuồng Mưa Rừng của Hạ Triều Hoa Phượng.

Tức là câu chuyện lấy bối cảnh là một đồn điền, có thể là đồn điền cà phê, có thể là thời Pháp thuộc. Ở trong đó, con gái ông chủ đồn điền đã có chồng nhưng người chồng đó bị bệnh tâm thần cho nên vẫn giấu riêng ở trong phòng - thì ông chủ đồn điền mới mượn một người thanh niên ở thành phố lên mà chúng ta gọi là thầy cai tại vì coi thợ, và lại đồng thời mượn một cô sơn nữ tên là K'lai để cô đó lo cơm nước cho người chồng bị bệnh của con gái chủ đồn điền. Chuyện tình xảy ra là cái cô sơn nữ K'lai mà Thanh Nga đóng yếu thầy cai, mà cô gái con ông chủ đồn điền đã có chồng

bị bệnh cũng yêu thầy cai. Khi thầy cai đó tìm ra sự thật như vậy, giữa ngã ba đường không biết giải quyết thế nào thì anh đã chọn một con đường đẹp nhất là anh bỏ đồn điền trở về thành thị để xa lánh tất cả những chuyện tình đó. Và thưa quý vị, vở tuồng với bản nhạc nổi tiếng Mưa Rừng, bây giờ chúng tôi mời quý vị thưởng thức - chúng tôi dàn dựng lại theo đúng nội dung đó - mời quý vị thưởng thức phần trình diễn của nữ ca sĩ Như Quỳnh.

Lần 2

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Kính thưa quý vị, chúng tôi đang nói dở dang với tác giả Mưa Rừng về bài hát đặc biệt anh viết riêng cho Thanh Nga. Thanh Nga, lúc đó thì tên tuổi bên cổ nhạc đã quá lớn, nhưng mà có phải rằng Thanh Nga trước đó chưa bao giờ hát tân nhạc và anh viết bài này rồi anh bắt đầu đưa Thanh Nga vào tân nhạc, phải không thưa anh?*

Huỳnh Anh: *Đúng ra thì trước khi tôi viết bài Mưa Rừng này, tôi đã viết riêng cho Thanh Nga bài Kiếp Cầm Ca.*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Vâng.*

Huỳnh Anh: *...Nhưng mà Kiếp Cầm Ca thì cô ấy đang dượt, đang tập hát tuồng Mưa Rừng sắp cận chiếu, thành ra tôi mới viết cho cô Thanh Nga bài Mưa Rừng. Nhưng mà phải nói, khi cô Thanh Nga hát đầu tiên ở trong Đài Phát thanh Sài Gòn thì cái bài đó tôi lại nổi tiếng. (cười)*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Vâng. Tức là anh đang muốn cảm ơn Thanh Nga về việc đó. Thưa anh, có lẽ cũng vì cái giao tình gắn bó mà anh dạy Thanh Nga hát, cho nên tôi đọc một bài báo của Huỳnh Công Minh, nói rằng lúc đó Thanh Nga mới có 22 tuổi và anh là một trong những người xếp hàng nộp đơn, có đúng không anh?*

Huỳnh Anh: *Cái chuyện đó thì... anh đừng có hỏi ở đây.*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Tức là anh xác nhận là có?*

Huỳnh Anh: *Ừ. (cười)*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *(cười) Nhưng mà nghe nói là anh có quen biết với gia đình Thanh Nga...*

Huỳnh Anh: *Không, tôi thân với gia đình Thanh Nga nhất, nhất là tôi thân với anh ruột Thanh Nga.*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Vâng. Sở dĩ mà phải nói cái đó vì thân phụ của nhạc sĩ Huỳnh Anh đây là danh cầm cổ nhạc "Sáu Tưng" Huỳnh Văn Sâm, trong các tài liệu sưu tầm về cổ nhạc nói rằng các nghệ sĩ cổ nhạc tiền phong thời đó, chẳng hạn như là Phùng Há, mỗi khi thâu đĩa hay trình diễn cổ nhạc vọng cổ thì phải đòi cho được ông Sáu Tưng đến đệm đàn. Ông là một danh cầm lúc đó, nhưng mà anh Huỳnh Anh lại theo con đường tân nhạc và người em gái lại trở thành nữ ca sĩ Bạch Huệ cũng là một người nổi tiếng trong các phòng trà và hãng đĩa Asia của thập niên 40, 50 phải không anh? Nhờ vị trí của nhạc sĩ Sáu Tưng mà anh Huỳnh Anh mới quen biết rất nhiều trong giới cổ nhạc, mặc dầu anh là nhạc trưởng của phòng trà Mỹ Phụng - lúc đó anh lừng danh, được người ta nhắc đến là một tay trống kì tài của Sài Gòn, thừa anh. Nhưng mà, dựng lại màn cửa Như Quỳnh để hát bản nhạc Mưa Rừng thì chúng tôi cũng mừng vì đã gặp anh ở đây.*

Thưa quý vị, anh Huỳnh Anh là một người ít nói cho nên quý vị sẽ thấy hơi phiền vì tôi cứ lấn anh, anh không chịu nói, anh nói thêm một chút thì tôi đỡ phải nói, có phải không anh? Bây giờ xin hỏi thêm, tại sao thân phụ anh là một danh cầm lừng lẫy ở giới cổ nhạc mà anh lại theo đường tân nhạc?

Huỳnh Anh: *Thực chất là lúc nhỏ tôi không sống với gia đình. Ba má tôi bận đi hát, tôi đi học ở Cần Thơ. Lúc Cần Thơ... anh có biết cái buổi phát phần thưởng cho học trò đó...*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Vâng.*

Huỳnh Anh: *Lúc đó tay trống bị bệnh, tôi ngồi tôi mới thấy ban nhạc dượt mà không có trống thì tôi mới nhịp thế này hoài. Thằng kia nó nói: "Ê anh, mày vô mày thử nhịp đi." Nhịp thì tôi mới thấy rằng tôi mới đúng nhịp. "Cầm dùi lên mày nhịp thử coi!"*

Thì tôi đã nói vấn tắt với quý vị, chính đêm đó tôi là người đánh trống đầu tiên.

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Tức là anh nhớ ơn cái người đánh trống bị bệnh đó.*

Vâng, xin ngắt lời anh Huỳnh Anh ở đây, để trở lại với nhạc phẩm đầu tay của nhạc sĩ Huỳnh Anh, Em Gắng Chờ, mời quý vị thưởng thức tiếng hát của nam ca sĩ Trần Thái Hòa.

Lần 3

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Tôi tuổi già sức yếu, xin mãi trung tâm Thúy Nga mới cho ngồi ghế... Show sau tôi sẽ xin cái giường.*

Nguyễn Ngọc Ngạn, Nguyễn Cao Kỳ Duyên phỏng vấn nhạc sĩ Huỳnh Anh

Nguyễn Cao Kỳ Duyên: *Thưa anh Huỳnh Anh và thưa anh Ngạn và quý vị, em không biết là Kiếp Cầm Ca... ca sĩ trong Kiếp Cầm Ca của anh, đời sống đau khổ thế nào, nhưng mà như quý vị thấy trên sân khấu, 8 ông đẹp trai chung quanh lại có 4 ông bé đi vòng vòng nữa... Ca sĩ bên này có vẻ không hăm hiu lắm. Em muốn hỏi anh là cái bài này anh viết, tại vì qua cái nhìn nào mà anh thấy cuộc đời ca sĩ đau khổ hay là hăm hiu?*

Huỳnh Anh: *Thưa quý vị, hồi này anh đã nói với anh Ngạn là Kiếp Cầm Ca, anh đã viết cho cô Thanh Nga. Anh có nghe lời trong đó "Khi cánh nhưng khép im lìm" - trong phòng trà thì làm gì có cánh nhưng - rồi "...ánh đèn lạng tắt, hỡi ai nỗi niềm", anh muốn viết cho cô Thanh Nga mà không biết anh gửi nỗi niềm hay cô gửi nỗi niềm. (cười)*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Bây giờ chúng ta chuyển sang một chút, là... trước đây tôi có nhắc đến bài thơ lừng danh mà anh phổ nhạc là Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím, sau đó ra hải ngoại anh lại phổ nhạc một bài thơ khác mà cũng tạo nên tên tuổi lớn là*

Rừng Lá Thay Chừa, có phải không thưa anh? Thì thường thường tác giả bài thơ đưa thơ cho anh để nhờ hay anh tự tìm những bài thơ anh cảm thấy tâm đắc để anh phổ nhạc, thưa anh? Chẳng hạn anh nói lùi lại về bài Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím rồi sau đến bài thứ hai là Rừng Lá Thay Chừa.

Huỳnh Anh: Hai bài thơ mà anh vừa nói đến, trước nhất cái bài Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím, tôi đã đọc thấy dòng chữ Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím tôi đã thấy phê rồi. (cười)

Nguyễn Ngọc Ngạn: Tức là anh đã thấy cái nhịp điệu...

Huỳnh Anh: Tôi đã viết câu nhạc nằm trong Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím rồi. Sau 75 tôi qua đây, tôi lại gặp một bài thơ Rừng Lá Thay Chừa của nhà thơ Hoàng Ngọc Ẩn. Khi tôi đọc dòng chữ "Anh đi rừng chừa thay lá, em về rừng lá thay chừa?" thì tôi nói thật, tôi cũng phê và tôi mới viết bài đó đấy. (cười)

Nguyễn Ngọc Ngạn: Tức là trong câu thơ anh đã thấy chất nhạc rồi.

Huỳnh Anh: Lúc ấy tôi đã có nhạc cho tựa đề của câu thơ đó rồi.

Nguyễn Cao Kỳ Duyên: Nếu như vậy thì thưa anh, thế thì còn cả một bài thơ, khi anh sáng tác anh có phải đổi chữ nào để cho phù hợp với nốt nhạc hay là anh giữ nguyên bài thơ đó?

Huỳnh Anh: Nó có hai trường hợp: bài Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím rất hay, nhưng mà trong đó hơi dài quá, thành ra nếu mình viết hết thì tôi nghĩ là không được, nhưng hên là tôi viết bài đó của ông "Kiên Giang" Hà Huy Hà, chính ông Hà Huy Hà đã tới nói chuyện với tôi, ông ấy nói "Huỳnh Anh ơi, viết như thế được rồi." thành ra tôi mới dám viết.

Nguyễn Ngọc Ngạn: Cũng xin thưa với quý vị là "Kiên Giang" Hà Huy Hà, nhà thơ này cũng có gắn liền với giới cổ nhạc và văn nghệ tại Việt Nam.

Huỳnh Anh: Ông "Kiên Giang" Hà Huy Hà cũng là một soạn giả mà chính ông đã đưa tên tuổi Thanh Nga lên nổi tiếng trong tuồng Người Vợ Không Bao Giờ Cưới.

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Vâng thưa quý vị, bài thơ Rừng Lá Thay Chứa của Hoàng Ngọc Ẩn, nhạc sĩ Huỳnh Anh phổ nhạc, chúng tôi mời quý vị thưởng thức qua hai tiếng hát Hương Thủy và Mạnh Quỳnh.*

Lần 4

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Kính thưa anh Huỳnh Anh, sở dĩ tôi giữ anh lại đây là bởi vì để hỏi thăm anh về nhạc phẩm kế tiếp có tựa đề Loan Mắt Nhung.*

Nguyễn Cao Kỳ Duyên: *Xin anh, em thì chưa bao giờ nghe nhạc phẩm này nhưng lúc nãy anh vừa mới nói là nghe tựa đề là Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím là anh đã nghe được cái nhạc, thì em chỉ vừa nghe đến tựa đề bài Loan Mắt Nhung, thì em phải tưởng tượng ra một người con gái có cặp mắt đẹp mơ huyền đen nhánh. Người đàn bà này là ai mà có trong nhạc vậy anh?*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Khoan. Cô hỏi vậy chẳng những nhạc sĩ Huỳnh Anh buồn, tác giả Nguyễn Thụy Long lại còn buồn hơn và khán giả thì lại vui hơn, bởi vì Loan đây là đàn ông. Loan "mắt nhung" là một người du đãng mà là đàn ông chứ không phải là đàn bà.*

Nguyễn Cao Kỳ Duyên: *(ngạc nhiên) Nhưng mà sao du đãng mà tên Loan? Em nghe Loan là phải tên một người con gái yếu điệu - nếu là du đãng thì phải là Ngạn "mắt nhung" hay cái gì thì nghe nó mới oai chứ - mắt anh Ngạn mà gỡ kính ra cũng đẹp lắm, thưa quý vị. (cười)*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Thưa quý vị, đúng ra chúng ta phải nói rằng nhạc sĩ Huỳnh Anh có cái duyên với các nhà làm điện ảnh.*

Đầu tiên là bài Sa Mạc Tuổi Trẻ do Nguyễn Hưng trình diễn, đúng ra là anh viết cho phim Điệu Ru Nước Mắt dựa theo tiểu thuyết Duyên Anh, nhưng anh viết không kịp vì nhà sản xuất cần sản xuất ngay cuốn phim đó mà anh là người cần trọng, viết không kịp, đúng ra nó là một trong những bản nhạc phim nên anh mới đổi thành Sa Mạc Tuổi Trẻ. Bài thứ hai, Mưa Rừng, anh viết cho tuồng và phim Mưa Rừng, và bản thứ ba là bản Loan Mắt Nhung - anh viết cho cuốn phim Loan Mắt Nhung, đó là cuốn tiểu thuyết đầu tay của Nguyễn Thụy Long. Đây là tác phẩm đầu tay viết về thanh thiếu niên bụi đời - lúc đó có một phong trào viết về du đãng, có hai nhà văn nổi tiếng là nhà văn Duyên Anh và nhà văn Nguyễn Thụy Long. Nhà văn Nguyễn Thụy Long hiện còn sống. Ở Việt Nam, lối văn của anh sát với lớp thanh thiếu niên bụi đời hơn. Khi cuốn này được thực hiện thành phim, chúng tôi thấy có bản nhạc đề là tác giả Huỳnh

Anh. Xin hỏi anh là đạo diễn mời anh hay là Nguyễn Thụy Long mời anh, hay là hãng phim nhờ anh viết nhạc phẩm này cho cuốn phim đó, thưa anh?

Huỳnh Anh: Thưa anh, không. Người yêu cầu tôi viết là chị của Thanh Nga với ông đạo diễn Lê Dân - lên trên chỗ phòng trà tôi làm bữa mới nhờ tôi: "Em, chị muốn nhờ em một chuyện về nhạc. Chị sắp sửa làm một cuốn phim mà cần đến em viết viết một bản nhạc đệm.", tôi mới trả lời là tôi phải coi phim tôi mới có thể theo dõi chứ, rồi mới nói: "Ngoài cái chuyện đó em còn phải viết một bản nhạc. Bản nhạc thì em viết được nhưng chính em phải hát trong phim đó nữa."

Nguyễn Ngọc Ngạn: Tức là hồi đó anh cũng là ca sĩ?

Huỳnh Anh: Tôi cũng là ca sĩ. Ca sĩ mà khi nào tôi uống hai, ba ly Martell là tôi ca còn hơn cái gì nữa... (cười)

Nguyễn Ngọc Ngạn: (mở tập bản nhạc ca khúc Loan Mất Nhung) Thưa quý vị, cái này không phải là anh Huỳnh Anh nói đùa, là bởi vì trong nhạc phẩm này đã có ghi là "Nhạc phẩm này do chính tác giả trình bày trong phim." Tiếc là chúng ta không có phim này để coi lại nhưng mà thưa quý vị, hồi đầu chúng tôi có trình với quý vị, anh Huỳnh Anh là một tay trống lừng danh ở Sài Gòn, mặc dù tuổi đã ở 72, nhạc phẩm này chất chứa đầy kỷ niệm chơi trống ở phòng trà cho nên không thể không mời anh trở sang sân khấu để cùng với ban nhạc biểu diễn với hai cây dùi trống. Nhạc phẩm Loan Mất Nhung với phần trình diễn của nam ca sĩ Thái Châu, xin mời anh.

Huỳnh Anh: (đứng lên) Xin có một điều nói với anh Ngạn. Lớn tuổi rồi, bây giờ quý vị nhìn hình ảnh tôi ngồi trên trống thôi chứ không biết tôi có rớt dùi hay không, quý vị tha thứ cho Anh. (rời sân khấu và đi đến ban nhạc)

Nguyễn Ngọc Ngạn: Vâng, thưa quý vị, anh Huỳnh Anh lúc này khi trung tâm Thúy Nga đề nghị anh đánh trống thì anh ấy ngại ngừng lắm, anh ấy nói là không biết cái hình ảnh của tôi, tại vì trống là phải biểu diễn, mà cái hình ảnh ông cụ 72 như thế này thì "Không, người ta hình dung ra cái hình ảnh 40, 50 năm về trước nên anh cứ yên chí."

Lần 5

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Thưa anh, trước khi giới thiệu một, hai bản để tạm biệt phần của anh trong chương trình ngày hôm nay thì xin có một vài câu hỏi nữa. Thưa anh, anh sáng tác bằng gì, bởi vì không lẽ anh viết nhạc bằng trống?*

Huỳnh Anh: *Tôi đàn piano, đàn guitar, đàn violin.*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Vâng, vậy là thường thì anh viết nhạc trên piano.*

Huỳnh Anh: *Có nhiều khi tôi viết bằng cái này (chỉ vào đầu) xong rồi tôi mới lấy piano viết sau.*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Vâng. Thưa anh, từ ngày anh ra hải ngoại thì anh định cư ở thành phố nào? Anh là một người trầm lặng, ít có tham gia trở lại sinh hoạt văn nghệ, thành thử chính anh em chúng tôi cũng không biết anh ở đâu.*

Huỳnh Anh: *Tôi qua bên đây năm 75 là ở lại đây cho đến bây giờ.*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Thế thì anh, trong suốt gần ba mươi năm đó thì anh có sáng tác thêm, anh có liên lạc với các trung tâm hay có đi trình diễn bởi vì lúc anh sang đây thì anh mới có 50 tuổi, đâu có gì gọi là già lắm? Còn đánh trống được chứ, phải không anh?*

Huỳnh Anh: *Tôi qua bên đây, năm 76 tôi có họp lại với một số anh em, lần đầu tiên ban nhạc Việt Nam chơi ở Hollywood, nhưng mà được sáu ngày thì bỏ luôn.*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Tức là vì đời sống khiến anh bỏ, rồi anh không viết thêm bài nào nữa hay sao?*

Huỳnh Anh: *Thì tôi viết thêm cái bài Rừng Lá Thay Chứa đó.*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *Chỉ có một bài thôi?*

Huỳnh Anh: *Sau có viết một bài nữa, quý vị đã nghe rồi - Thành Phố Sương Mù mà Như Quỳnh đã thu cho Thúy Nga.*

Nguyễn Ngọc Ngạn: *À... Nói chung là trong 30 năm vừa qua anh viết hai bài, 15 năm anh mới viết được một bài. Vâng. (cười)*

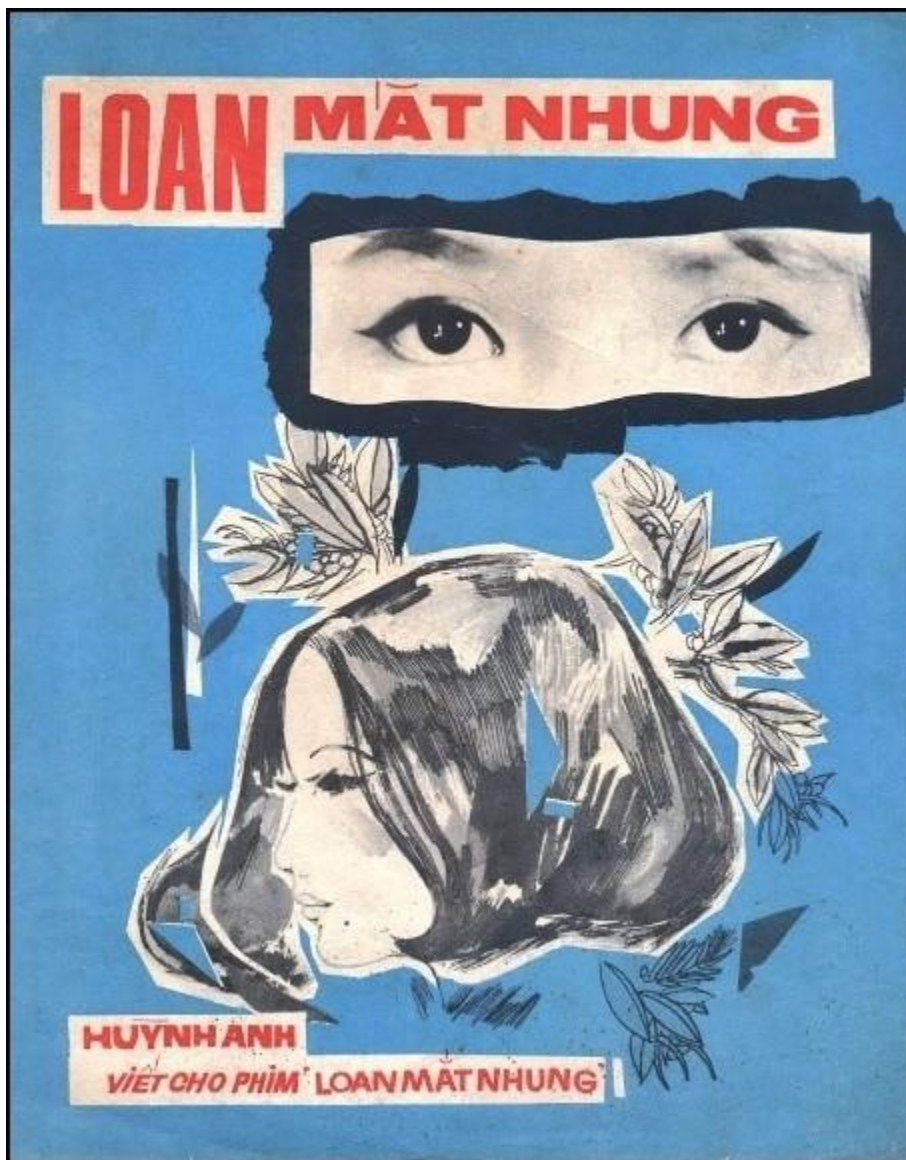
Thưa anh, tại vì anh Huỳnh Anh chúng tôi ít gặp lắm, gần như là các nhạc sĩ khác mà trong 12 năm chúng tôi sinh hoạt văn nghệ thì ít nhiều cũng có tiếp xúc hoặc phần lớn là các nhạc sĩ cũng như các ca sĩ của chúng ta dọn về phía nam Cali là một tổ ấm, trung tâm sinh hoạt văn nghệ, thành thử chúng tôi được gặp nhiều. Lâu lâu mới có một vài nhạc sĩ ẩn mình như là nhạc sĩ Huỳnh Anh đây, thành thử ra ít khi được gặp.

Thưa anh Huỳnh Anh, trước khi giới thiệu nhạc phẩm kế tiếp, hôm nay trung tâm Thúy Nga được hân hạnh đón anh trở lại đây để quý vị khán thính giả bốn phương, nhưng người yêu nhạc của anh hoặc là những người yêu những bản nhạc rất quen thuộc mà không biết đó là của Huỳnh Anh thì hôm nay mới được diện kiến anh, được biết những bản nhạc đó và cống hiến cho đời. Trước khi tạm biệt quý khán thính giả, cũng xin anh có một đôi lời gửi đến quý vị.

Huỳnh Anh: Trước hết tôi xin cảm ơn quý khán thính giả Toronto. Cảm ơn các ca, nhạc sĩ đã ca ra nhạc phẩm của tôi, và gửi lời thăm đến các ca, nhạc sĩ còn ở Việt Nam.

Nguyễn Ngọc Ngạn: Thưa anh Huỳnh Anh, trong giây phút này tôi biết là anh rất xúc động bởi vì nó ôn lại cho anh rất nhiều kỉ niệm, không dám làm phiền anh thêm vì biết anh đang bồi hồi lắm. Chúng tôi chỉ xin mời quý vị cùng anh nghe lại bản nhạc quen thuộc của anh, Lạnh Trọn Đêm Mưa, dàn dựng bởi một người nghệ sĩ mù yêu một cô ca sĩ nhưng không dám nói. Thưa quý vị, Lạnh Trọn Đêm Mưa, qua phần trình diễn của nữ ca sĩ Minh Tuyết.

[Bản nhạc](#) (pdf)

[Tiếng hát Thanh Lan](#) – thu âm vào đĩa hát

Loan

Mắt nhắm

Huyền Anh

Đường vắng thưa bước chân buồn âm thầm. Đèn khuya hời

hắt ánh đèn câu. Giữa đêm sâu ngo không màu. Sóng lạc loài thân đơn

côi Chôn tủi xanh chìm trong bóng tối. Vực sâu nhiều đấng cay

Lòng phò khuya bước chân còn khua dài. Cầm về thơ ấu đêm ngày qua.

Khóc chi nhiều đấng bao chiều, chi riêng mình thêm số

Cảm mọi sự in lại, trích
diễn hay sửa lời ca

Giấy phép số: 1865
Độc quyền ngày: 6-5-70

liều. Qua vùng thương hận đêm toả rồi tà đây ngo~ tôi đam mê!

Bên yêu thương đến trong hồn cõi. Ru cơn đau qua miền thương

nhỏ. Qua đêm xanh độc hành mang lệ rơi. Ôi xanh xao tiếng than hén

oan. Đêm Kinh Đô muôn màu ngả bóng. Một người tìm Sao mắt Em.

Cành đỏ dang ước mơ vầng phai tàn. Nghìn thương trăm nhớ vẫn là mơ!

Công Nhạc sâu đã tan dần, giữa đêm dài không trăng

sao. Buông vòng tay sầu mang nước tiếc. Chờ đời duyên kiếp mai sau!...

Các Gia Xuất Bản
và Giũ Bản Quyền

Loan Nhật Nhung của Huyền.
Anh do Thanh Lan hát thành
vào đĩa hát: ASIA SÔNG NHẠC

Rừng Lá Thay Chứa

thơ: Hoàng Ngọc Ẩn
nhạc: Huỳnh Anh

Am A7
Anh đi rừng chưa thay lá Anh
(Xuân)... xưa mình chung đôi bóng Xuân

Dm Am F G
về rừng lá thay chưa Phó cũ bây chừ xa lạ Hắt
này mình ngóng trông nhauHun hút phươngtrời vô vọng Nhớ

¹C E7 ²E7 Am
hiu đời gió giao mùa. (Xuân)... thương bạc trắng mái đầu.

F G Dm Am Dm G
Em có về qua lối cũ Phó phường chừ đã đổi

C E7 Dm
thay Thương em nửa đời hoang phế

G F E7 Am Dm
Thương ta trọn kiếp lưu đày. Xuân

Am A7 Dm Am
nay mình em lẽ bóng Có còn tiếc nhớ xuân xưa Dài

F G E7 Am
tay đếm từnghung nhớ Em ơi chờ gió giao mùa.

[Bản nhạc \(pdf\)](#)

[Tiếng hát Phương Dung](#)

[Bản nhạc](#) (pdf)

🎵 [Hòa tấu](#) -nhạc không lời 🎵 [Tam ca: Loan Châu, Trúc Linh, Trúc Lam](#)

HUỖNH-ANH
Y-VÂN

NẾU anh về

Nếu anh về bên em Những năm sầu thương sẽ
(quê hương)

không còn Một mùa xuân lá hoa kết tinh

Một mùa Thu nắng mây gập hình. Nếu anh về bên
(quê

em Bên sông ngày xưa sẽ em đi
hương)

Đi chiều mưa rớt mưa phim dần Đợi mùa trăng lướt đời cánh

ẤN PHẨM CỦA TINH HOA MIỆM NAM
51 ĐAI LỘ TRẦN HƯNG ĐẠO SAIGON

NHÀ XUẤT BẢN GIỮ BẢN QUYỀN. CẤM
LẤY IN RONÊO VÀ CHỤP ẢNH LỜI CA

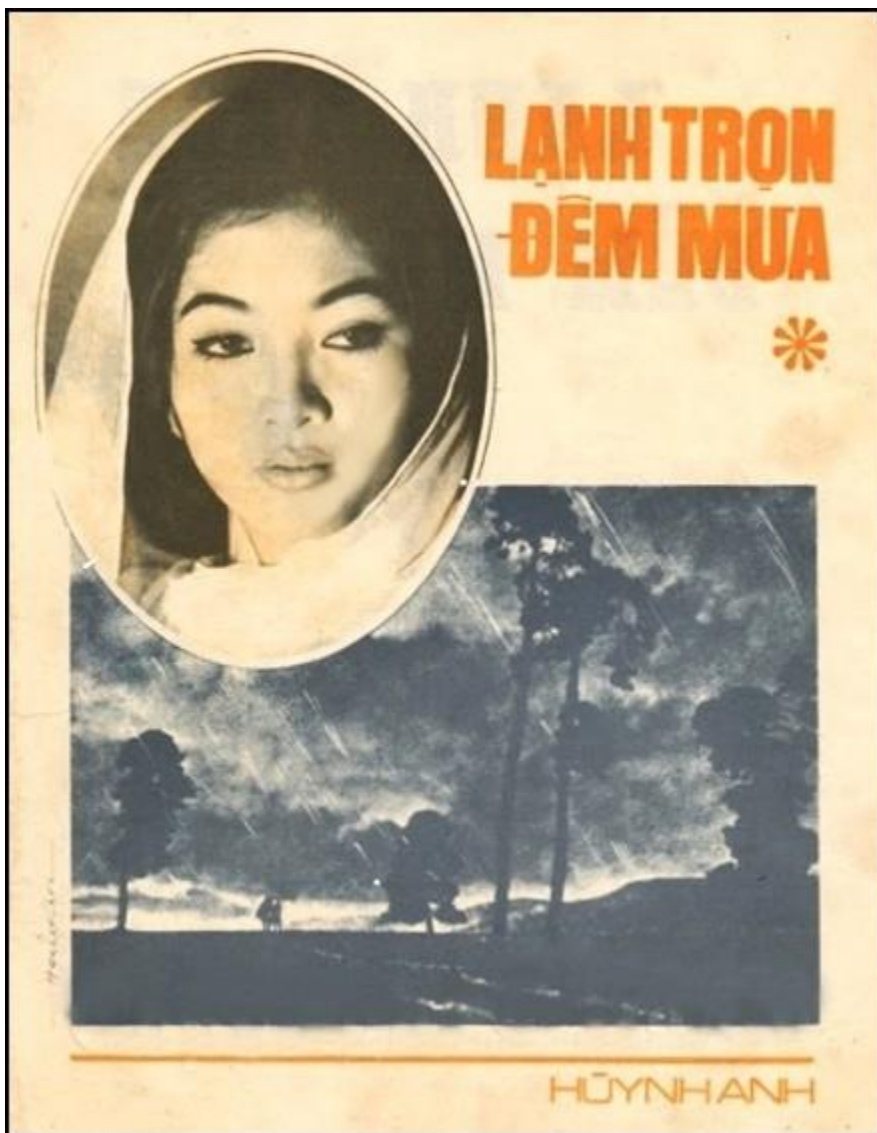
mềm . Ngày nao ta cách đi qua rồi . tình thương giữ
yên trong vòng tay . sẽ nối tiếp mãi những đêm dài Hồn ta đắm
tay Lời thơ tha thiết sẽ dâng tràn Đời ta sống
vui trong tình thương Đến lúc mái tóc đã đốm sương còn như mới
quen Nếu anh về bên em Cảnh hoa vườn xuân sẽ
(quê hương)
không tàn Đời ta lưu luyến như bóng hình
Thời gian nâng giắc đời lứa mình . Nếu anh về bên...
(quê hương)

nhớ dần ... nhiều lần

để hết

... mình . Nếu anh về bên em Nếu anh về bên em
(quê hương) (quê ... hương)

" NẾU ANH VỀ " - TÁC " MỪNG NĂM XUÂN VỀ " CỦA NGUYỄN-ANH & Y-VÂN DO THANH HÒA MIỀN NAM XUẤT BẢN LẦN THỨ NHẤT. NGOÀI NHỮNG BẢN THƯỜNG CÓ IN THÊM 100 BẢN HẠC BIỆT ĐỂ TẶNG.

[Bản nhạc \(pdf\)](#)

[🎵Tiếng hát Lưu Hồng](#)

LẠNH TRỌN ĐÊM MƯA

huy^hnh Anh

Balero

CHỈ CHÚ: NHỮNG NHẠC PHẨM DO NHẠC MỚI XUẤT BẢN
KHAI SÁNG PHÁT HÀNH ĐỀU ĐƯỢC GHI PHẦN HẢI ÂM (ACCORD)

ngay tiếng mưa rơi buồn qua mùa đêm sâu tiếng ai, buồn ơi! đến bao

giờ. Mưa ơi! Mưa ơi! mưa giao sầu như thế! Mưa như

ai? Biết người thương có còn nhớ hay quên tiếng ta vẫn u hoài

Đêm đêm tiếp đêm nhớ mong người đã cách xa! Mưa buồn rơi rơi ngoài

phố! Nghe như tiếng nhạc buồn trên miền Đêm nao chôn đày ta dãi

nhau Trao muôn ngàn lời thơ Chờ mong đến kiếp nào?!

CẨM TRÍCH DỊCH, IN LẠI
TRÊN MỌI HÌNH THỨC

GIẤY PHÉP SỐ 1918 PTUDV/KSALP/N
NGÀY 18 THÁNG 8 NĂM 1973

Huỳnh Anh: Người độc hành trong kỷ niệm qua Nhạc, Thơ, Sân khấu và Điện ảnh

Nguyễn Vĩnh Thanh Vân, Oct 22, 2004 – nguồn: Calitoday

Cali Today News – Đã từ lâu, năm 1945-46, tôi đã mê một tiếng đàn trong **ban** cổ nhạc của đĩa hát Asia. Đó là tiếng đàn xén của nghệ sĩ Sáu Tửng. Lúc đó, tôi chưa được mười tuổi, không biết âm nhạc là gì, nhưng tôi khoái nghe vô cùng tiếng đàn xén mà tôi cũng chẳng biết tại sao. Đàn xén cũng như đàn kìm mà người Bắc gọi là đàn cầm, thùng cũng tròn nhưng nhỏ hơn thùng đàn kìm. Trái lại, cần đàn xén dài hơn cần đàn kìm. Lúc đó khó khăn dữ dội. Đĩa hát dày, khá nặng, hát bằng dàn máy hát quay dây thieu và loại kim thật nhọn dài khoảng một phân tây. Đó cũng là lúc danh ca vọng cổ Út Trà Ôn chưa xuất hiện với bài hát để đời là *Tôn Tản Giả Diên*.

Huỳnh Anh chính là con của nghệ sĩ Sáu Tửng vừa nói trên.

Chàng thanh niên họ Huỳnh rời Cần Thơ lên Sài Gòn không phải để học nhạc. Nhưng nếu Nguyễn Thành Châu không bỏ Collège Le Myre de Vilers ở Mỹ Tho vì say mê những Racine, Corneille, Molière từ năm thứ nhứt hay năm thứ hai gì đó để theo cải lương thì chúng ta làm sao có được nghệ sĩ lão thành Năm Châu cho sân khấu cải lương miền Nam? Vào thời đó, người ta có thành kiến không tốt đối với sân khấu và nghệ sĩ sân khấu.

Con theo hát bội, mẹ liều con hư

Đi hát thì ăn đòn vì cho là hư đốn. Anh chàng họ Huỳnh đã bắt đầu chơi tân nhạc, chớ không phải cổ nhạc như cha, từ lúc còn ở Cần Thơ, chuyên môn về trồng. Huỳnh anh lên Sài Gòn chẳng khác nào cây khô gặp mưa nên tài năng càng phát triển.

Bắt đầu câu chuyện là một sáng tác của anh, “*Mưa Rừng*” đã khiến người người nhớ đến tên anh. Điều này đâu có gì lạ. Unchained Melody đã ra đời từ lâu, nhưng về sau mới nổi tiếng trong phim The Ghost. Huống chi Huỳnh Anh là người sáng tác nhạc tài tử. Trong làng tân nhạc không thiếu những người sáng tác như vậy: Hồng Duyệt, Vũ Đức Sao Biển, Lê Trọng Nguyễn... chỉ thấy có vài bản mà thôi. Họ như những vì sao lạ, có chu kỳ rất lớn, mấy mươi năm mới trở lại hội ngộ với người mộ điệu một lần.

Thật vậy, Huỳnh Anh chỉ viết theo ngẫu hứng, chớ thật ra anh đã có những bản nhạc ghi năm 1954, tính đến nay đã tròn 50 năm. Cũng do ngẫu hứng, nên sau khi đã có tí

Martell hay Cognac, anh mới cất giọng khàn khàn để hát. Tiếng hát mang đầy những cảm xúc của nhạc Jazz với điệu Blues buồn muôn thuở.

Ban nhạc Đại Nam - Từ trái: Lê Văn Thiện (piano), Đan Thọ (saxo tenor, violin), Nguyễn Văn Hạnh (bass), Văn Ba (trumpet), Huỳnh Anh (trống)

Không phải nhờ “lý lịch” mà Huỳnh Anh được nhớ đến để nhờ viết nhạc cho tuồng cải lương “Mưa Rừng” với bản nhạc mang cùng tên. Lúc đó ở Sài Gòn đâu phải có một mình anh là có liên hệ đến cải lương đâu? Tay trống Huỳnh Hiếu hay Huỳnh Háo là con của cố nghệ sĩ Tư Chơi, và chắc còn nhiều người khác nữa không chịu xuất đầu lộ diện. Vậy sao lại nhờ Huỳnh Anh? Nói đi rồi xin nói lại, chắc gia đình của cố nghệ sĩ Năm Nghĩa cũng không xa lạ gì với con trai của cố danh cầm đàn xén vừa nói trên. Kịp đến khi Năm Nghĩa qua đời, bà bầu Thơ, tức mẹ ruột của Thanh Nga, tiếp quản sự nghiệp của chồng và lèo lái khôn khéo đoàn Thanh Minh-Thanh Nga lên ngôi vị của một đại ban cho đến Tháng Tư 1975. Nhờ giao tình này và cũng do chính tài năng của bản thân mà Huỳnh Anh được Thanh Nga và hai soạn giả Hà Triều và Hoa Phượng nhờ viết một bản nhạc đặc biệt để Thanh Nga là người đầu tiên trình diễn trên sân khấu cho tuồng Mưa Rừng.

Tới đây chúng ta thấy có một cuộc “chạy đua” ngoạn mục giữa các đại ban? Để trả lời là cuộc chạy đua gì thì chúng ta nên đặt hai câu hỏi: một là tại sao hát tân nhạc trên sân khấu cải lương và hai là bản nhạc phải hoàn toàn mới do Thanh Nga là người đầu tiên trình diễn?

Thật tình thì vở cải lương “Mưa Rừng” có một vài chi tiết tương tự như “L’Amant de Lady Chatterley” (1928) của D.H. Lawrence (1885-1930), cũng có bà chủ đồn điền yêu say đắm người gác rừng. Nhưng “Mưa Rừng” không mang cùng chủ đề mà được hư cấu trong cảnh núi rừng thơ mộng ở Việt Nam với cô sơn nữ dịu dàng Klay do Thanh Nga thủ diễn. Một yếu tố nữa là kịch bản do Hà Triều-Hoa Phượng, vốn là hai soạn giả rất được người đương thời ái mộ qua mấy vần thơ:

*Thầy cai lên ngựa về rồi
Sao Klay còn đứng bên đồi ngó theo
Mưa rừng gió lạnh đìu hiu
Em mang gùi nhỏ đựng nhiều nhớ thương.*

Với một “tuyệt chiêu” như vậy, bà bầu Thơ đã đánh bóng thêm bằng hiệu Thanh Minh-Thanh Nga với thành công quá mức tưởng tượng. Chính Huỳnh Anh cũng đã khiêm tốn xác nhận là vào 1961 anh được nổi tiếng thêm, nhất là sau khi bản này được phát đi trên làn sóng của đài Phát Thanh Việt Nam.

Sự kiện nữ nghệ sĩ khả ái Thanh Nga đã nhờ Huỳnh Anh viết nhạc cho tuồng hát cùng tên là Mưa Rừng do chính cô hát đã dấy lên một nghi vấn về mối quan hệ giữa hai nghệ sĩ. Nếu chẳng có gì thì Huỳnh Anh cũng không nên phủ nhận vì đó chẳng qua là chuyện bình thường giữa đôi trai tài gái sắc mà thôi. Một dấu ngoặc cần mở ra là người viết nhạc muốn được nổi tiếng nhanh cần có người hát. Mà sân khấu cải lương lại là nơi có nhiều quần chúng nhất, và Thanh Nga hát bài này của anh thì bảo sao người ta không nghi ngờ?

Nghi vấn này hay quan hệ này đã khiến Huỳnh Anh chẳng những phải chịu “lạnh cả đêm mưa” mà gần như suốt cuộc đời nghệ sĩ anh đã đi và sống trong mưa để dò tìm. Mưa Rừng đã nói lên nỗi niềm thương nhớ, than van cho duyên kiếp ngắn ngủi, và một nỗi nhớ không bao giờ phai nhạt.

*Mưa rừng ơi mưa rừng,
Hạt mưa nhớ ai mưa triền miên
Phải chăng mưa buồn vì tình đời*

*Mưa sầu vì lòng người
Duyên kiếp không lâu?*

Mưa gọi cho nhạc sĩ nhớ nhung, khiến nhạc sĩ xót xa, thao thức, se lạnh con tim và nhớ nhung hình bóng ngày xưa:

*Mưa rừng ơi mưa rừng
Tìm đâu hỏi ơi bóng ngày xưa
Mỗi khi mưa rừng về muện màng
Bóng chiều vàng dần tàn
Lòng thương nhớ nào nguôi!*

Nhạc tình, đa số là nhạc buồn. Buồn vì hình bóng ngày xưa của những ai? Cố nhân ở Tây Đô? Một bóng dáng yêu kiều ở Sài Gòn? Một ca sĩ trong ban nhạc? hay những bạn cùng “nằm chờ” trong trại tị nạn ở Philippines? Trong hơn năm mươi năm trời dang dẳng, Huỳnh Anh đã đi, đã tìm. Nhưng anh tìm gì? và đã tìm được chưa?

Người lữ hành Huỳnh Anh cứ mãi đi tìm. Có người thương anh, mong anh tìm được. Nhưng anh có người thương anh hơn, cầu sao cho anh không bao giờ tìm được để anh mãi là một người sáng tác vô tận.

Người ta không biết Huỳnh Anh đã được gì trong cuộc đời. Chắc cũng như đa số chúng ta cứ nghĩ là sẽ hạnh phúc khi đạt được cái muốn tìm chớ không phải hạnh phúc với cái chúng ta đang có. Chính vì vậy, Huỳnh Anh cứ mãi sống trong nỗi nhớ mông lung, nhất là những lúc:

*Gió mây trôi hững hờ
Màn giăng kín khung trời nhớ
Sương rơi hắt hiu nào nề
Ôi nỗi buồn nặng trĩu cô liêu*

Khung cảnh đó đã khơi dậy trong người nhạc sĩ của chúng ta một ánh trăng nơi quê hương xa xôi :

*Phố xưa nay xa mờ
Còn đâu ánh trăng ngày thơ
Nơi đây đắng cay nào nề
Trong những chiều mưa gió lê thê*

Cho nên Huỳnh Anh cứ mãi vẫn muốn nhờ gió đưa về nhứt là trong những đêm mưa gió dầm ướt tình quê :

*Gió ơi, đưa ta về
Về nơi chứa chan tình quê
Đêm nghe gió mưa thật gần
Như những dòng lệ suốt cung đàn*

Nhưng vốn sẵn có chất giọng nghẹn ngào, Thanh Thúy đã khiến người nghe bùi ngùi thương cảm, thương cho người ly hương, thương cho mình cùng cảnh ngộ. Thiết nghĩ là dư thừa khi khen Huỳnh Anh chọn lựa rất đúng người ca sĩ hát bài “chủ đề” cho đĩa “Khung Trời Tưởng Nhớ.”

Cái anh muốn tìm có phải là một người, vì như anh đã khẳng định :

*Đời tôi chỉ yêu một người
Yêu đôi môi hồng điểm nét son tươi
Yêu đôi tay ngà làn má thắm
Tóc xanh buông lả lơ
Nhớ em nhớ từ thuở ấy.
(Đời Tôi Chỉ Yêu Một Người)*

Vì “người ấy” đã ra đi:

*Tôi đi giữa mùa thu
Mùa thu Cali buồn
Buồn như cuộc đời mình
Từ khi hai đứa hai nơi
Mùa thu như không còn nữa
Năm tháng hững hờ trôi
Từ khi em đi rồi
Còn nghe lòng chạnh buồn
Buồn cho số kiếp đơn cô
Những chiều buồn lạnh giá tim tôi.
(Mùa Thu Không Còn Nữa)*

Hay một khung trời thân yêu :

*Bông lúa tươi trên ruộng đồng
Thánh thót tiếng ca dịu lòng
Xen với tiếng tiêu mục đồng ...
(Em Gắng Chờ)*

Trở lại niềm đau của nhạc sĩ cũng có thể là một sinh hoạt quen thuộc trong đời nghệ sĩ :

*Đêm đêm đem lời ca tiếng tơ
Đời ca hát cho người mua vui
Nhưng khi cánh nhung khép im lìm
Ánh đèn lạng tắt, gửi ai nỗi niềm...
(Kiếp Cầm Ca)*

Huỳnh Anh là nhạc sĩ, rồi là nhạc trưởng ở phòng trà. ...Và không nơi nào có màn nhung cả, chỉ có sân khấu kịch nói hay sân khấu cải lương mới có mà thôi. Một là anh muốn mượn tấm “màn nhung khép im lìm” để chỉ cuộc vui trong đêm đã tàn ? Hai là anh muốn nhắc nhủ đến một sân khấu với một hình bóng có thể khiến cho :

*Đêm nay bên thêm một bóng ai
Dừng chân bước giang hồ phiêu linh
Mưa đêm vẫn rơi mãi không ngừng
Có người ca kỹ khóc đời quạnh hiu*

Nhạc bản tango này qua giọng ca nức nở của Thanh Thúy càng khiến chúng ta nhớ đến điệu tango bất hủ La Cumparsita, lời Việt là “Vũ Nữ Thân Gầy” do Khánh Ly trình diễn đã lâu lắm. “Vũ Nữ Thân Gầy” cũng như “Kiếp Cầm Ca” đều xót thương cho thân phận ca kỹ bị quên lãng. Xa hơn một chút, thi hào Nguyễn Du thương vay cho thân phận Đạm Tiên :

*Phòng không lạnh ngắt như tờ
Dấu xe ngựa đã rêu lờ mờ xanh
Khóc than khôn xiết sự tình
Khéo vô duyên bấy là mình với ta*

Cả hai bản nhạc, cùng điệu tango đã gây nên nỗi thương cảm sâu xa cho thân nghệ sĩ. Huỳnh Anh đã khóc cho ai, cho người sau bức màn nhung? Hay cho chính bản thân mình ?

*Mưa rơi cho đời thêm nhớ thương
Hạt mưa ướt vai người tha hương
Mưa rơi ngỡ xưa vắng tiếng điếu
Xóm nghèo quạnh hiu, màn đêm tịch liêu*

Không thể chuyển tải nỗi thương tâm của một lữ khách lạc lõng trong kỷ niệm, Huỳnh Anh đã dựa vào một thủ thuật nào để đưa người thưởng ngoạn đến cực điểm của xúc cảm ?

Phòng trà, vũ trường là đất dụng võ của một Huỳnh Anh đa tài, nhưng cũng rất đa tình và đa cảm. Không ai xa lạ gì “không khí” của những nơi đó: thật có, dối có, chợt gặp nhau đó, rồi chợt chia xa, chợt yêu cuồng nhiệt, chợt quên hững hờ!

Để cực tả tâm cảnh đó, Huỳnh Anh đã tận dụng điệu Tango, hay Slow Rock, Blues và với tiếng Saxophone hay Clarinet. Điển hình nhất là “Kiếp Cầm Ca” với điệu Tango và “Thuở Ấy Có Em”, điệu Blues, hay “Đời Tôi Chỉ Yêu Một Người” với điệu Slow Rock. Hai giai điệu này đã chuyển tải những da diết, những ẩn ức đè nén tận đáy lòng của người sáng tác đến người thưởng thức. Không xúc động sao được khi nghe (chớ không phải xem, hay đọc) :

*Em dần xa mãi
Ngày đi buồn không nói
Dù một câu cho vơi nhớ...
Hay là chua xót nên em ghen lờ
Mái lầu kia thiếu trăng
Cõi lòng anh thiếu em...
(Thuở Ấy Có Em)*

Tha thiết, ghen ngào, rồi chơi vơi tan biến vào hư vô với câu cuối. Hay vơi:

*Lê gót chân đếm trên lối mòn phố cũ
Đi tìm quá khứ những ngày vui buồn xa vơi
Mây chiều còn trôi vẫn trôi
Tôi còn nhiều thương đáng ai
Biết rằng một khi đã yêu
Biết rằng tình gieo sâu nhớ
(Đời Tôi Chỉ Yêu Một Người)*

Qua sáu câu trên, khi nghe đến câu thứ ba, tưởng đâu đã đến câu cuối, nhưng rồi qua câu thứ tư, phải đợi đến câu thứ năm mới dứt ở câu thứ sáu. Kỹ thuật này đã kéo dài sự đợi chờ để khẳng định dứt khoát với hai lần “Biết rằng”.

Bản nhạc được bắt đầu bằng khúc nhạc dạo, kế tiếp tiếng Saxo khắc khoải gia tăng cường độ não nuột đến cực đại khi lời tâm sự nhẹ nhàng, nhưng thành khẩn cất lên :

Đời tôi chỉ yêu một người

Cường độ khắc khoải, não nuột đó cứ kéo dài, kéo dài đến tràn đầy tâm khảm với tiếng thét cùng cực bi thống :

Biết rằng tình gieo sâu nhớ...

Huỳnh Anh đã phổ “Rừng Chứa Thay Lá”, thơ của Hoàng Ngọc Ẩn. Đây cũng là tâm sự của một thanh niên, vì hoàn cảnh, phải xa lìa đất nước, nhưng quê hương, và người yêu ở quê nhà bao giờ cũng dày vò tim anh với những nhung nhớ không nguôi:

*Anh đi rừng chưa thay lá
Em về, rừng lá thay chưa
Phố cũ bây chừ xa lạ
Hắt hiu đợi gió giao mùa*

Những vần thơ 6 chữ của Hoàng Ngọc Ẩn tưởng đã đủ thấm sâu vào tâm can người đồng cảnh, cho kiếp sống cô đơn theo tháng năm tàn tạ mà còn đưa đến tâm trạng u uất triền miên.

*Em có về qua lối cũ
Phố phường chừ đã đổi thay
Thương em nửa đời hoang phế
Thương ta chịu kiếp lưu đày*

Tới đây, thật sự chúng ta mới thấy lý do tại sao Huỳnh Anh lại chọn bài thơ này của Hoàng Ngọc Ẩn. Nghe nhạc sĩ nói là chúng ta tin liền vì anh đã “thấy phê” khi mới đọc câu đầu. Vào những năm đó, ai cũng ngỡ “ra đi là một lần vĩnh biệt”, nên ai cũng cho là “tử biệt” còn hơn “sinh ly”...

Tới đây chúng ta thấy Huỳnh Anh đã phổ nhạc 3 bài thơ : Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím, Gửi Về Bên Ấy, và Rừng Lá Thay Chưa. Gần đây nhất, khoảng Tháng Sáu 2004, Huỳnh Anh vừa phổ xong thêm một bài nữa.

Nguyên tác giả bài thơ “Quê Hương Tôi, Kiên Giang, và Nỗi Nhớ” là Ông Võ Minh Chánh, quê Gò Công. Nhạc sĩ phổ nhạc lại là người quê Cần Thơ. Vậy mà cả hai người cùng cảm và thương Người và Đất Kiên Giang nên chúng ta có nhạc bản “Kiên Giang và Nỗi Nhớ”.

Nguyên dạng bài thơ của Ông Võ Minh Chánh gồm có 3 thi đoạn thất ngôn bát cú “Đường Luật”, cũng có đối, có niêm, có luật theo thi luật. Thi đoạn mở đầu như sau:

*Một chút “quê hương” ở trước nhà
Hồng đào nở rộ cúc đơm hoa
Trúc xinh lã ngọn xanh màu cỏ
Tàu chuối bay bay lá nõn nà
Bí đỏ vàng bông vừa trở nụ
Có chàng bướm trắng đến lân la
Quê hương tôi đó trong vườn nhỏ
Nỗi nhớ Kiên Giang, nhớ đậm đà.*

Lần này cũng lại chính cả Ông Võ Minh Chánh và Huỳnh Anh cùng thừa nhận có chung “hoài cảm về đất và người Kiên Giang”. Nhưng qua tay Huỳnh Anh, mỗi hoài cảm đó trở thành 4 vế của thất ngôn tứ tuyệt :

*Kiên Giang tôi đó bên kia (bờ) biển
Nỗi nhớ Kiên Giang, nhớ đậm đà
Nắng sớm Ca-li vàng nỗi nhớ
Mưa chiều xứ Mỹ lạnh hồn hoa*

*Kiên Giang tôi đó trong niềm nhớ
Rạch Giá quá xa cách ngàn trùng
Trang giấy hồng thơm mùi sách vở
Nhớ quê, thầy cũ, nhớ trường xưa*

*Nhà Lồng, Chợ Cũ còn in dấu
Đông Hồ xưa, Hòn Đất, Hòn Me*

*Nổi tình nhà Cầu Quay mấy nhịp
“Hoa trắng thổi cài áo tím” xa*

*Kiên Giang tôi đó, xa tâm với
Mỗi bước ra đi suối lệ nhoà
Nỗi nhớ vàng theo năm tháng đợi
Sợi buồn từng giọt đếm mưa qua*

Như phần trên đã nói, Huỳnh Anh đã hết sức thành công với bản “Mưa Rừng”, trên sân khấu cải lương (1961), trên làn sóng phát thanh, và ngay cả trong điện ảnh với tuồng phim cùng tên (1962). Sự kiện này đã giúp cho thể đứng của anh càng thêm vững và đưa anh vào lãnh vực viết nhạc cho điện ảnh với hai nhạc phẩm Loan Mất Nhung trong phim cùng tên, và Sa Mạc Tuổi Trẻ trong “Điều Ru Nước Mắt”.

Trước khi nói đến hai bản nhạc này, thiết nghĩ cũng nên nhắc lại tình trạng tinh thần của thanh thiếu niên thời đó. Sau 1960, chiến tranh leo thang vùn vụt. Nhiều giá trị tinh thần bị sụp đổ thảm hại. Thanh thiếu niên thời đó đã đánh mất niềm tin. Họ hủy diệt tương lai bằng những hành động mệnh danh là “yêu cuồng, sống vội”. Thậm chí trong một nữ trung học danh tiếng ở Sài Gòn có nhóm lấy tên là CTY, có nghĩa là tất cả “cho tình yêu”, và đồng thời cùng mang nghĩa “chối (tất cả) tình yêu”. Hai thái độ cực đoan này bị những người nhân danh đạo đức kết án là “mất gốc” vì trong mắt họ, đám thanh thiếu niên “bụi đời” là đám du đảng, hư hỏng, chỉ đáng cho vào tù mà thôi. Họ chán sống vì thiếu tình yêu chân thật. Do nhận định đó, họ không phải là thủ phạm mà ngược lại là nạn nhân của một xã hội băng hoại. Vậy sao lên án và kết tội nạn nhân mà không dám đá động đến thủ phạm ? Do đó, nhiều nhà văn, người làm nghệ thuật đã cao tiếng biện minh cho họ. “Loan Mất Nhung” và “Sa Mạc Tuổi Trẻ” ra đời trong bối cảnh này.

*Lòng phố khuya, bước chân còn khua dài
Tìm về thơ ấu đếm ngày qua
Khóc chi nhiều, đã bao chiều
Chỉ riêng mình thêm cô liêu
Qua vùng thương từng đêm tóc rối
Tù đày ngộ tối đam mê
(Loan Mất Nhung)*

Tù đày ngộ tối trong xóm nghèo tối tăm, hay tù đày trong khám đường chật hẹp, hay tù đày trong tâm khảm lạc lõng, bơ vơ ? Huỳnh Anh quả đã đến với họ bằng con tim chân thành, con tim của một người trưởng thành giàu kinh nghiệm và đầy bao dung.

*Tình yêu trên tâm với
Người qua tay rồi
Còn đâu nữa, tuổi mộng mơ
Ôi tuổi thơ
Vùng cát hoang
Tìm đâu thấy
(Sa Mạc Tuổi Trẻ)*

Tưởng cũng nên nhắc lại là vào thập niên 60, chánh quyền tỉnh Phong Dinh đã cho đắp cát bên bờ sông để xây Cảng Cần Thơ mà thanh niên nam nữ vào cuối tuần thường “đèo nhau” đến nơi mà họ gọi với cái tên rất dễ thương là “Sa Mạc Tuổi Trẻ”. Họ đã có một sa mạc đúng theo nghĩa đen, một bãi cát mênh mông vô tận, với những cơn nắng thiêu người, nắng từ trên ném xuống rồi nắng từ dưới bốc lên, và những cơn gió ném từng ngụm cát nóng bỏng vào mặt mày, thân thể họ. Trong sa mạc đó, họ cũng đã sống theo nghĩa bóng của nó : chung quanh bọn trẻ, chẳng còn ai biết xót thương đời họ, mang đến họ “một bóng mát cho cuộc đời”, mặc cho nắng gió phũ phàng.

Cũng chính trong thời điểm này, một điệu nhạc đã được nhập cảng theo phim và được giới thanh niên rất say mê. Đó là một loại Wild Wild West, nôm na là loại nhạc miền Viễn Tây hoang dã của các anh cowboys đa cảm và cô đơn mà mọi người quen gọi nó là điệu django (Tác giả xin dành tất cả dè dặt về chánh tả khi viết chữ này.) Một điệu nhạc có dồn dập, có lời cuốn, có buồn cô đơn, có lãng mạn, nghe như văng vẳng có tiếng vó ngựa gõ trên sa mạc vắng. Huỳnh Anh đã tận dụng điệu nhạc này trong “Sa Mạc Tuổi Trẻ” vừa đáp ứng phong trào, cũng vừa cực tả cái khắc khoải, nức nở nhưng không đắm lệt của những người đang cô đơn, với cách ngắt chữ nghe như nhịp ngựa phi qua đồi cát vắng :

*Tuổi đời // không tình thương
Phù du // trên đường
Để rồi // bao ngày qua
Hằn trên cát // nỗi sầu đau
Được thấy ai
Nào thấy ai // xót xa đời mình*

Có ai từng chứng kiến một học sinh Quốc Gia Nghĩa Tử lặng thinh mà đôi dòng lệ cứ tuôn trào khi có người đá động đến tâm sự của người con sớm mất cha mà nên được không xúc động? Tương lai của những thanh thiếu niên này ra sao ?

Thanh thiếu niên vốn mang những hoài bão tốt đẹp trong tương lai với một sự nghiệp, và một thế giới đầy tình yêu thương chân thành, không lường gạt, không dối trá điều ngoa, không tham lam và thù hận. Nhưng trái lại, họ ngập lặn trong chán chường, để rồi lần lần đưa đến những thái độ tiêu cực và những hành động phá hoại. Chúng ta không thấy Huỳnh Anh đưa cho giải pháp vì đó là ngoài chức năng của nghệ sĩ. Anh chỉ vẽ lên những hình ảnh đáng thương thay cho những lời biện minh hùng hồn nhưt cho đám “bụi đời” bị kết tội là “sống thác loạn” :

*Từng đêm
Từng đêm bão cát chôn vùi
Vùng lên, hồn xanh xao kiếp làm người
Ngày tàn
Theo thời gian
Tìm lại trong tình yêu
Chỉ là giấc mơ mà thôi*

“Kiếp bụi đời” là như vậy đó, là một thế hệ không có niềm tin hay nếu có thì cũng đã đánh mất, một thế hệ cam chịu bị đời khinh miệt mà cũng chẳng còn khả năng hay cũng chẳng hoài thay đổi.

Trong khi “Sa Mạc Tuổi Trẻ” với điệu django và nội dung đều mới thì Huỳnh Anh trở lại sở trường của anh với điệu Blues khắc khoải cô đơn trong “Loan Mất Nhung”:

*Đường vắng thưa bước chân buồn âm thầm
Đèn khuya hiu hắt ánh điện câu
Giữa đêm sâu, ngõ không màu
Sống lạc loài, thân cô đơn
Chôn tuổi xanh chìm trong bóng tối
Vực sâu nhiều đắng cay*

Phải tinh tế lắm mới thấy “ánh điện câu” là như thế nào. Thông thường, nhà nào cũng có ánh điện, chỉ trừ những ngôi nhà, những mái che nghèo nàn, ọp ẹp mới nhờ hàng xóm chia chút ánh sáng. Chủ nhà có đồng hồ điện thường cho nhiều nhà “câu”, với bóng nhỏ khoảng 25w trong khoảng thời gian nào đó trong đêm. Do đó, câu “đèn khuya hiu hắt ánh điện câu” vừa nói lên cảnh nghèo nàn tối tăm của xóm nghèo cũng như cảnh tối tăm dưới vực sâu trong cuộc đời của nhân vật chánh: “Loan mất nhung”.

Người ta có thể nghe được bước chân uể oải khua của một cuộc đời tối tăm, trong một con ngõ tối tăm để tìm về tuổi ấu thơ nồng ấm, vô tư chưa biết hận thù, và tìm một tương lai sáng lạng!

*Lòng phở khuya bước chân còn khua dài
Tìm về thơ ấu đêm ngày qua
Khóc chi nhiều đã bao chiều
Chỉ riêng mình thân cô liêu
Qua vùng thương từng đêm tóc rối
Tù đày ngõ tối đăm mê*

Cái sung sướng khiêm tốn của “người đau khổ” là được khóc, khóc cho to, khóc cho hả, gào lên mà khóc. Nhưng những tiếng khóc đó chẳng giúp được gì cho người đau khổ. Có chăng là :

Tù đày ngõ tối đăm mê.

Cách cuối cùng, vì chắc chẳng còn cách nào khác để chọn lựa là phải van cầu, cầu cho được ban bố tình yêu, cầu cho con đường thênh thang hơn, cầu cho đường đời không còn cô độc. Nhưng kinh đô muôn màu vẫn quay lưng đi cùng với “người ấy” của Loan Mất Nhung.

*Xin yêu thương đến trong hồn tôi
Ru cơn đau qua miền thương nhớ
Quả tim xanh độc hành mãi lẻ loi
Ôi xanh xao tiếng ca hờn oán
Đêm kinh đô muôn màu ngã bóng
Một người chìm sâu mắt em.*

Cái mà Huỳnh Anh muốn mang đến cho đời là con tim anh và điệu nhạc. Nên với tấm lòng tràn đầy thông cảm, Huỳnh Anh cùng với những nhà văn đương thời đã có những tác phẩm như “Vết Thù Trên Lưng Ngựa Hoang”, “Điệu Ru Nước Mắt”, “Loan Mất Nhung”... cùng lên tiếng minh oan cho “đám bụi đời, du đãng”. Riêng Huỳnh Anh thấy đóng góp của anh như chưa đủ, nên anh đã tích cực hơn bằng cách cất tiếng hát vốn rất “blues” của anh trong phim cùng mang tên với tác phẩm kể sau cùng.

Một điều cần nói là Huỳnh Anh vốn không nhiều lời, nhưng lại rất giàu tình cảm. Cho nên càng giàu tình cảm bao nhiêu lại càng thiếu thốn về vật chất bấy nhiêu. Tuy anh không sáng tác nhiều, nhưng chỉ cần “Mưa Rừng” mà thôi, Huỳnh Anh cũng dư sức

thành triệu phú cả chục lần vào những năm 1960, nhứt là sau khi vở cải lương được đưa lên màn ảnh. Nhưng Huỳnh Anh chưa một lần nào làm triệu phú. Mang cung đàn muôn điệu, anh đã sống một cuộc đời nghiệt ngã, chứng kiến và cũng đã kinh qua những cuộc tình thơ mộng, những mối tình lọc lừa, những cuộc chia tay đẫm lệ, những chiều mây giăng kín khung trời, những nhớ nhung về quê hương mờ mịt. Nhưng anh không bỏ cuộc. Anh đã, đang, và sẽ sống hết mình cho tình yêu, cho quê hương, cho nỗi nhớ, và cho bằng hữu. Cho nên, bao giờ anh cũng có tình yêu và quê hương trong lòng, bao giờ cũng có bằng hữu chung quanh. Chính vì vậy mà từ lúc bắt đầu chơi văn nghệ đến nay, anh đã trải qua nửa thế kỷ, với các sáng tác không nhiều, nhưng mỗi bản nhạc là một dấu ấn, khắc sâu mối quan hệ giữa anh và các chủ thể khác.

Để kết cho bài này, xin hỏi nhỏ Huỳnh Anh một câu là anh đã xót thương cho bao người, cho cha, cho mẹ, cho “người ca kỹ khóc đời quạnh hiu”, cho quê hương xa vời, cho thanh thiếu niên lạc loài mất hướng, cho bản thân cô quạnh, và cho biết bao nhiêu người nữa, nhưng bù lại, anh đã được gì chưa hay anh quan niệm rằng chỉ cần cho là đủ? L'amour c'est pour rien. Tình cho không biểu không mà!

Nguyễn Vĩnh Thanh Vân, Oct 22, 2004 – nguồn: Calitoday

Ban Nhạc ở Dancing Kim Sơn 1953 - Huỳnh Anh (trống), A Chén (trumpet), Châu Lỗi (trombone), Xuân Tiên (saxo), Văn Út (saxo), Xuân Lôi (saxo)

NHỮNG NHẠC PHẨM CÙNG MỘT TÁC GIẢ

ĐÃ XUẤT BẢN

- ① EM GẮNG CHỜ
- ② TÌM ĐẤU PHÚT BAN ĐẦU
- ③ NẾU ANH VỀ
- ④ MƯA RỪNG

SẴP XUẤT BẢN

- ⑤ PHẤN LÁ MÈN RỪNG
- ⑥ LẠNH TRỌN ĐÊM MƯA
- ⑦ BUỔI CHIỀU LÁ RỪNG

Nhạc-Si HUYNH ANH

Quý bạn yêu thơ, thích tiểu thuyết

Hãy hỏi mua ngay tại Nhà Xuất Bản PHÙ-SA 66, Nguyễn-Huệ
Tập Thơ "HOA TRẮNG THỜI CÀI TRÊN ÁO TÌM" của Thi-Si Kiên-Giang
và Tiểu Thuyết "BUỔI CHIỀU LÁ RỪNG" quyển Tiểu Thuyết đố i nhất của nhà văn Ngọc-Linh,
Tác Giả "ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA", đã nổi tiếng.

ĐÃ THÂM THANH

- ① NGÀN CÁCH của Y-Vân
- ② HOA NỞ VỀ ĐÊM của Mạnh-Phát
- ③ HOA TRẮNG THỜI CÀI TRÊN ÁO TÌM của Huỳnh-Anh và Kiên-Giang

- Kỹ thuật tái tìn
- Ca sĩ nổi tiếng
- Nhạc phẩm chọn lọc

- ▽ Lần thứ nhất sản xuất đĩa hát
- ▽ Lần thứ nhất công hiến quý vị một món quà có giá trị

Tranh bìa của ĐUY-LIỆM
In tại Nhà in riêng
của Hãng Đĩa KIM-CƯƠNG

Quý bạn hãy đón mua nhạc phẩm sắp xuất bản:
"NGOẠI Ồ ĐÈN VÀNG" của Y-Vân
"HOA NỞ VỀ ĐÊM" của Mạnh-Phát

GIÁ 7\$

[Bản nhạc \(pdf\)](#)

[🎵 Tiếng hát Duy Quang](#)

Nếu ta đừng Quen nhau

tuỳnh anh

VERY SLOW

Nếu ta đừng quen nhau một chiều hoa nởng tươi màu. Tình cờ gặp phút ban

đầu gặp nhau không nói nên câu. Mắt em thăm lặng nói duyên kiếp một lời

thời giờ còn ghi nhớ mỗi ngày ấy quá xa vời. Mưa khuya buồn lè

thè diu - hiu giăng khắp lối vì còn ai đếm bước em thăm tìm trong ngõ vắng cô-

MINH BIA DO HOA-NIÊN THẦU ÁNH
S. 11. 35. 749. NGÀY 14-11-1963 GIÁ 7 ĐỒNG

ẤN PHẨM CHỌN LỌC CỦA ĐIỆN-HỒNG
66. ĐÀI LỘ LỄ LỜI - SAIGON

liều giữa đêm tàn lạnh giá. Mơ bóng bao ngày qua. Một ngày nên duyên

mối duyên kiếp dễ nào phai. Mùa thương ngày cũ ước mộng dệt thình thơ dịu

bước dưới trăng ngà ta có nhau. Nhưng giờ phút mong-mạnh lý nhắc thêm buồn lòng quá thôi. Chiều

còn nhạc thời gian tìm quên lãng. Nếu ta đừng quên nhau thì đời chưa vương u

lầu ngày xanh chưa nhuộm thương đau màu hoa chưa úa phai màu nắng lên rồi đẹp

lời thương nhớ rồi dần vơi. Chuyện ngày xưa xin gửi theo áng mây chiều trời.

QUÍ BẠN NHỚ ĐÓN MÙA NHỮNG NHẠC- PHẨM HOA NHỚ THƯƠNG AI - SAO ANH LỜI HẸN - BUỒN ƠI GIÀ
BỆY - CỎ KHI NÀO - CHUYỆN BUỒN NĂM CŨ - MÀU HOA TRẮNG - LÁ ỪA CHIÊM THU - NHỚ NGƯỜI VIÊM
XŨ - NGƯỜI IM SÂU MỘNG - ĐÊM BUỒN - CHUYỆN HAI NGƯỜI - SÔNG ĐÊM ĐÀ VÀ LẤP QUẠT SÂN NẮP MẠI

HUYỀNH ANH VÀ THUỞ ẤY CÓ EM

Tác giả: **Lý Minh Hòa**

(Bài tạp ghi văn nghệ này, tựa đặt đầu tiên là Thuở Ấy Có Em, viết tặng nhạc sĩ Huỳnh Anh lúc ông đã qua ngưỡng tuổi thất thập cổ lai hy)

Không có thời điểm nào và hoàn cảnh nào hợp cho nhạc sĩ Huỳnh Anh để cất tiếng ca tha thiết bài “Thuở Ấy Có Em” hơn là trong lúc này - vào lúc tuổi vàng hoàng hôn của đời người - nếu không kịp hát lên nữa, e rằng sẽ muộn. Tuy nhiên, còn nếu tác giả hát chính bài ca mình viết ra lúc vừa “xa cuộc tình”, lòng đau chưa nguôi ngoai, thương tích con tim chưa lành thì cũng chưa chắc phải lúc. Như trái cây còn xanh, như rượu chưa đúng tuổi, nên có thể quá sớm chăng?

*Thuở ấy có em anh chưa từng sầu
Chưa đi âm thầm ngoài phố đêm sâu
Chưa mang hoang lạnh ngoài bến vắng
Hỡi em, em về đâu?
Cho đời mình thương nhớ nhau...
(Bài Thuở Ấy Có Em – Huỳnh Anh)*

Nhìn hình ảnh nhạc sĩ Huỳnh Anh tay cầm micro, tay kia cầm ly rượu, nét mặt u ám niềm đau xót, phong thái điển tả khập khùng, lừng khùng giữa tỉnh say, hát bài “Thuở Ấy Có Em” của chính tác giả thì lời ca như đi thẳng vào lòng người. Đừng bao giờ yêu cầu Huỳnh Anh hát khi anh chưa “thấm rượu,” khi rượu chưa hòa vào máu, thấm vào tim. Truyền thuyết “Võ Tòng Đả Hổ” trong truyện Tàu “Thủy Hử” của Thị Nại Am tiên sinh cho biết Võ Tòng phải uống tới 18 chén rượu Thấu Bình Hương mới đủ uy lực vượt đò Cảnh Dương để đánh chết cọp dữ đem lại bình yên cho huyện Dương Cốc. Truyện Tàu cũng kể, uy lực của nhân vật Trình Giảo Kim chỉ cử có ba búa thôi là “hết phép,” còn Huỳnh Anh cần ba “cồng” (consommation) rượu mới hát hay.

Trong thực tế, điều đó được chứng nghiệm. Và “gu” (gout) rượu Tây của Anh Ba là Martell VSOP nhãn đỏ, kiểu chai “nước mắm” theo tiếng lóng dân rượu. Nhân đây, người viết xin mượn vài dòng văn chương thơ rượu nói về thú lưu linh kim cổ để gởi tác giả “Thuở Ấy Có Em” và những người “yêu em” lẫn “yêu rượu” ngang ngựa và nồng nàn như nhau. Sách Hán Thư của người Trung Hoa cho rằng rượu là lộc hậu của trời ban. Bậc đế vương dùng rượu để di dưỡng thiên hạ, dùng vào việc cúng tế để cầu phước. Rượu còn giúp người khí huyết suy vi, điều dưỡng kẻ có bệnh tật... Nhà văn Nguyễn Tuân triết lý về cái hay, cái dở của say, của rượu. Ông mượn hai câu thơ Đường (Đảo phá sâu thành thi thị tướng / Trường truy cùng tặc tửu vi binh), coi thơ như tướng hạ được thành sâu, coi rượu như chiến sĩ đuổi được giặc hèn. Cũng biết nợ rượu nặng không thua nợ nần hay nợ tình!

*...Nợ men gấp mấy nợ tình
Cõi trần ướm hỏi lưu linh mấy chàng?
Ai muốn lấp sâu thiên vạn cổ
Cùng ta hãy cạn một hồ đầy
Đảo phá sâu thành thi thị tướng
Trường truy cùng tặc tửu vi binh
Rượu ngà say quên lẫn cả mình
Khi túy lúy thoát hình ngoài cõi tục
Mặc ai đàm tiếu, ai trong đục
Tỉnh mà chi cho nhọc chẳng khè khà
Nợ nần gỡ mãi không ra!
(Say – 1931)*

Nhà thơ Nguyễn Hữu Thụy có bài “Ngẫu Hứng Về Rượu” lại hết mực ca tụng “thú uống rượu.” Theo ý nhà thơ, phải chăng đối với những người biết uống rượu đúng điệu, tốt nét, rượu là tiên tửu, thánh tửu giúp con người thăng hoa, đời bớt ô trọc?

*Giả dụ ta có kiêng rượu
Chắc gì đã giàu có hơn?
Trộm nghe khúc “Tương Tiến Tửu”
Chắc chi cảm được ra hồn?...
Rượu, gây nên nhiều phiền lụy
Chỉ dành cho đám phàm phu
Rượu, ta chúc lời hoa mỹ
Lâng lâng sương khói trầm tư...
Rượu, ta cần chi chén ngọc
Khi kẻ dối lòng tay nâng
Xin là ly sành, chén đất
Mén thương từng giọt tràn đầy
Hứng chí gặp người đối ẩm
Cụng ly chạm vỡ nỗi buồn
Giữa cõi trần gian bụi bặm
Nghĩa tình ngấm rượu cay ngon!*

Đối với Huỳnh Anh, rượu gần như môi giới, trung gian giữa âm nhạc và tình yêu, giữa viết nhạc và ca hát. Có người ví tình yêu mong manh như sợi tơ, và rượu mông lung như cơn mộng mị. Hai thứ đó không có gì tương khắc nhau mà nhiều khi còn tương hợp nữa. Tình yêu, thơ, nhạc và rượu lắm khi quyện vào nhau như hình bóng, như ánh sáng và bóng tối, tương phùng rồi ly biệt, yêu nhau rồi xa nhau. Mời nghe thêm khúc hợp tấu “Tình, Nhạc và Rượu” qua những dòng thơ tự do, bình dị ca tụng âm nhạc và tình ca của một nhà thơ tài tử Hoa Kỳ:

*The wine of love is music
...And the feast of love is song
And when love its down to the banquet
...Love sits along
Sits along and arises drunken'*

But not with the feast and the wine

(James Thomson)

Rượu của tình yêu là âm nhạc

... Và yến tiệc của tình yêu là bài ca

Và một khi tình yêu ngồi xuống bàn tiệc

... Thì tình cũng ngồi lê miệt mài

Ngồi miệt mài và đứng dậy cùng say

Nhưng không say vì yến tiệc và rượu nồng

Nhưng rồi thường tình không trọn, duyên không thành. Tình yêu không ra đi chớp nhoáng, mà ra đi từ từ lặng lẽ, chia ly từng bước thì mới là khổ day dưa, mới là đau ray rút:

Em dần... xa mãi

Ngày đi buồn không nói

Dù một câu cho vui nhớ

Hay là chua xót nên em ghen lời?

Như mái lâu kia thiếu trắng

Như cõi lòng anh thiếu em

(Bài Thuở Ấy Có Em)

Người thất tình hứng chịu nỗi đau buốt từ con tim trống vắng khi “cõi lòng anh thiếu em” như cảnh “mái lâu kia thiếu trắng.” Với giọng ca không quá khàn đục, vì không còn khóc thành tiếng được nữa như giọng ca sĩ Ray Charles, cũng không quá thống thiết, ghen ngào như nam danh ca Paul Anka, Huỳnh Anh diễn đạt phần điệp khúc (Em dần... xa mãi / Ngày đi buồn không nói / Dù một câu cho vui nhớ...) rất chua xót, như tiếng nấc ghen của những người quá đau khổ không nói lên lời. Phải vươn tới những lúc đủ độ men say, để cất lên tiếng túy ca, Huỳnh Anh mới xuất thần để hát hay thực sự.

“Em dần... xa mãi” cũng nhắc nhớ lại những dòng thơ tình yêu như “nước chảy qua cầu” trong bài Le Pont Mirabeau của thi sĩ Pháp Apollinaire:

Vienne la nuit sonne l'heure

Les jours s'en vont je demeure...

L'amour s'en va comme cette eau courante

L'amour s'en va

Comme la vie est lente...

Đêm về, chuông đổ

Ngày đi, tôi ở

Tình yêu bỏ đi như nước xuôi dòng

Tình yêu bỏ đi

Đời sao quá chậm...

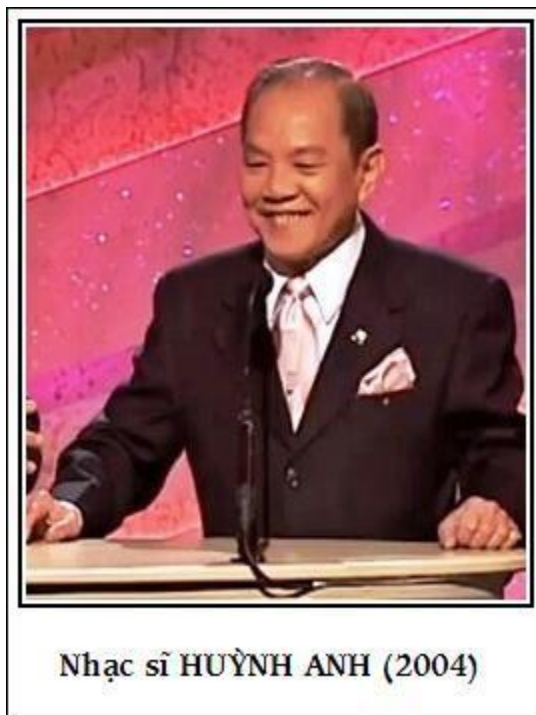
(Bùi Giáng dịch)

Bài tình ca “Thuở Ấy Có Em” của nhạc sĩ Huỳnh Anh là bài ca hoài niệm, tưởng nhớ tình xưa, người xưa. Một mộ khúc tình yêu - bản nhạc chiều của một cuộc tình. Còn đâu người tình có “đôi mắt xanh, bàn tay ngà, làn má thắm, tóc buông lả lơi...” của Thuở Ấy Có Em.

Thuở ấy có em. Đời như hoa mộng. Giờ không còn em. Một đời cô liêu. Đó là hai hình ảnh, hai nhịp tim đập của một cuộc đời - Huỳnh Anh thuở tuổi xanh và Huỳnh Anh lúc tuổi vàng - vừa là kiếp người, vừa là nghệ sĩ.

Lời bạt: Lẽ ra sau khi nhạc sĩ Huỳnh Anh già biệt cõi đời (ngày 13.12.2013), tôi có một bài viết hoặc ai đó viết lên những gì muốn nói để trải tình với Huỳnh Anh và những người bạn chung. Nhưng nỗi buồn đóng băng lại nên tôi không viết được. Do đó, tôi đã chọn bài viết Thuở Ấy Có Em (viết cách nay khá lâu), cảm hứng sau buổi văn nghệ tại nhà hàng Thành Được mùa hè năm 2003. Điều hi hữu, buổi đó qui tụ được cả ba danh tài nghệ sĩ Huỳnh Anh, Thành Được và Lam Phương cùng đứng chung trên một sân khấu. Gặp lại nhạc sĩ Lam Phương trong tình trạng đi đứng, nói năng khó khăn, Huỳnh Anh đã ôm chầm người bạn mình bật khóc, nước mắt ràn rụa và nói lớn: “Lam Phương ơi, tao thấy tội nghiệp mày quá, tao thương mày quá Lam Phương ơi...” Đêm văn nghệ đó, đặc biệt Huỳnh Anh cũng xuất thần qua ca khúc Thuở Ấy Có Em theo thể điệu ca diễn loại nhạc blues, và được cử tọa yêu cầu hát lại thêm một lần nữa qua những tràng pháo tay tán thưởng nhiệt liệt. Thuở Ấy Có Em là bài tình ca đẹp đã để lại cho tôi những kỷ niệm đẹp về nhạc sĩ Huỳnh Anh.

LÝ MINH HÀO - San Jose, 26.12.2013

MƯA RỪNG và NHẠC SĨ HUỖNH ANH

Biên soạn: **Phan Anh Dũng** - Rockville, Maryland USA

Thực hiện: tháng 12, 2013 – Hiệu đính: tháng 12, 2021

Xin vui lòng gửi thêm tài liệu và ý kiến xây dựng về:

dathphan1@gmail.com